Sfîrșitul lumii anul 2000?

Revoluțiile sec. XX

Prezicerea sfîrșitului dictaturii

PROFEȚIILE LUI NOSTRADAMUS

Ce va fi mîine?

Enigmele Europei 1990 dezlegate

Moarte ori viața

CASA DE EDITURA ŞI PRESA
„VIAŢA ROMÂNEASCA“

I.S.B.N. 973.564.001–5

Lei 35

PROFEŢIILE lui NOSTRADAMUS

I

NOSTRADAMUS ŞI PROFEŢIILE SALE

Numele Nostradamus se pierde în negura legendei şi a nebulozităţii. Profeţiile sale sunt de asemenea învăluite într-o vrajă *de* mi*t* tulburător şi supranatural. Aproape fiecare a auzit cândva despre el – dar rareori se găseşte cineva care să ştie ceva despre Nostradamus şi profeţiile sale. Chiar între acei puţini care au citit prezicerile sale se găseşte rar cât*e* unul căruia să-i fi căzut în mână textul original.

Şi cu toate ace*stea,* profeţiile lui Nostradamus au preocupat necontenit spiritele în decursul veacurilor. Mai ales în ultimii *ani bogaţi în grele zguduiri şi transformări politice*, profeţiile sunt din nou pe buzele multora. Fără de sfârşit este numărul celor care caută să-şi găsească la Nostradamus puncte de sprijin, care să le indice soarta ce este rezervată lumii clocotitoare în mijlocul căreia trăiesc.

Dar să nu ne lăsăm zăpăciţi de această deosebire de vederi. Să ne creăm o judecată proprie, lăsând să treacă pe dinaintea ochilor noştri povestea vieţii acestui om ciudat. Să examinăm, în primul rând, profeţiile sale în textul lor original, faţă de evenimentele trecute mai târziu în istorie. Şi numai în cazul când istoria i-a dat dreptate până acum, să cercetăm şi profeţiile sale pentru viitorul istoriei europene, până în anul 3797, când ar urma să se petreacă o „catastrofă

groaznică”.

Există destule documente istorice şi biografice că Nostradamus a trăit într-adevăr. Elevul şi admiratorul său contemporan I.E. Chavigny scrie următoarele despre maestrul său:

„Michel de Nostredame, de mulţi ani cel mai cunoscut şi renumit maestru în arta prezicerii pe baza cunoaşterii şi interpretării astrelor, s-a născut în oraşul Saint-Remy-en-Provence, în anul mântuirii 1503 într-o joi, 14 decembrie.

Tatăl său Jacob de Nostredame, era notarul localităţii, mama sa era născută Renate de Saint-Remy. Străbunii săi, – atât din partea tatălui, cât şi din partea mamei – treceau drept oameni bine iniţiaţi în ştiinţele naturale şi medicină.

Tânărul Michel a primit prima educaţie de la bunicul său din partea mamei. Mai târziu a urmat învăţământul clasic la Avignon, pentru ca să continue apoi studiul ştiinţelor naturale şi al medicinii la universitatea din Montpellier. Timp de patru ani a practicat medicina la Narbonne, Toulouse şi Bordeaux. Din registrele universităţii din Montpellier reiese că la 23 octombrie 1529 Nostradamus s-a înscris din nou şi a trecut examenul cu distincţie, obţinând titlul de doctor în medicină.

După o scurtă şedere la Toulouse, tânărul medic veni la Agen, unde cunoscu pe celebrul latinist I.C. Scaliger. Aici se căsători cu o fată de bună condiţie, dar în 1533 i-au murit soţia şi copiii. Rămas singur, în urma acestei pierderi,

Nostradamus părăsi oraşul şi rătăci mulţi ani prin Italia, Franţa şi probabil şi alte ţări din Europa.

În 1544 Nostradamus se stabili la Salon-en-Crau şi se căsători pentru a doua oară cu o văduvă, care i-a născut şase copii. În anii următori el se distinse de repetate ori în lupta pentru combaterea ciumei, în afară de aceasta el desfăşură o mare activitate în domeniul ştiinţific. Câteva din scrierile ce le-a publicat asupra îngrijirii corpului (1552) şi combaterii epidemiilor (1561) au fost traduse în mai multe limbi şi renumele lui ca medic deveni cunoscut dincolo de graniţele patriei.

Aceste lucrări, precum şi un comentariu despre Galien documentează varietatea activităţii învăţatului de la Salon. Ca şi un Paracelsus, sau un Swedenborg, Nostradamus s-a distins întâi ca un maestru în lumea fizică, înainte de a se devota studiilor oculte, pentru ca în urmă, graţie darului său profetic, să ajungă unul din cei mai mari vestitori ai realităţii metafizice.

Se pare că însuşirile de clarviziune s-au manifestat încă de timpuria la Nostradamus. La început ele se refereau mai mult la chestiuni personale; adeseori erau în legătură şi cu activitatea sa profesională. Desprins din spaima prin care a trecut şi oboselile ce le-a îndurat Nostradamus în timpul ciumei, se pare că acest dar a trecut cu încetul în domeniul suprapersonalului, aşa că i s-au putut arăta şi viziuni asupra întâmplărilor viitoare din viaţa

lumii, şi a popoarelor.

Biograful său, Chavigny, scrie în această privinţă: „Între alte creaţii ale spiritului său productiv, pe care le redau aici, el a scris zece centurii (grupuri de o sută de preziceri), rezumate în catrene, pe care le-a numit, după cuvântul grecesc „Prophéties”. Două din ele sunt necomplete…”

„Avem apoi de la el alte preziceri în proză, care au apărut între anii 1550 – 1567, orânduite în marea lor majoritate după luni şi adunate în douăsprezece cărţi. Şi aceste profeţii merită să fie recomandate posterităţii; ele îmbrăţişează istoria noastră şi toate tulburările* cinek şi uneltirile noastre, de la un capăt la celălalt. În schimb centurile se întind asupra unei epoci mult mai mari”.

După ce Nostradamus mai fusese o dată, în 1556, la curtea franceză, în calitate de medic şi astrolog, el fu vizitat la Salon, în 1564, de Carol IX şi numit medic de curte. În fiecare an veneau să găsească la dânsul sfat şi mângâiere personalităţi sus-puse şi oameni simpli, de aproape şi de departe. Astfel Nostradamus deveni unul din cei mai renumiţi bărbaţi din occidentul de atunci.

Ca orice spirit superior Nostradamus a avut, pe lângă prieteni şi admiratori sinceri şi duşmani îndârjiţi. Pentru ei Nostradamus nu era medicul, înţeleptul şi prorocul binecuvântat de Dumnezeu, ci magul care era în legătură cu forţele întunericului. Duşmăniile au adus pe Nostradamus

în pericolul de a intra în conflict cu biserica, sub bănuiala de a fi încheiat un legământ cu diavolul.

Nostradamus a fost expus la numeroase acuzaţii şi atacuri. Semne magice şi acţiuni misterioase îi mijloceau emotivitatea de care avea nevoie ca să recepţioneze viziunile sale profetice. Avea nevoie de imbolduri» întocmai după cum unii scriitori mari nu puteau scrie decât *ia* anumite condiţii – să vadă, de pildă, pisica pe masa de scris, sau să simtă miros de mere putrede – un fel de a lucra desigur puţin obişnuit.

Nostradamus îşi dădea seama de pericolele la care este expus. De aceea se şi silea să-şi creeze un alibi pentru procedeele sale magice. Astfel în introducerea la Profeţiile sale el sfătuieşte pe fiul său să se ferească „de practici misterioase, care pot aduce vătămare spiritelor slabe”. De asemenea doreşte să-l apere împotriva „iluziei amăgitoare a magiei, mai mult decât reprobabile, interzisă pe vremuri de Sfânta Scriptură şi legile divine, din care trebuie totuşi exceptată interpretarea ursitei pe bea» astrologice”* „Prin aceasta – scrie el – precum şi prin inspiraţia şi revelaţia divină am primit, în nopţi de veghe nesfârşită» prezicerile noastre şi le-am aşternut apoi pe hârtie”.

Ceva mai deschis vorbeşte desigur Nostradamus în aşa numita Scrisoare de deşcaţie” regelui Henric XII, al Franţei. Deşi asigură şi aici că „Totul a fost calculat după căile cereşti”, el adaugi totuşi: „În legătură cu stări emotive,

provocate prin anumite practici, care mi-au fost împărtăşite în anumite ore prin stări analoge ale strămoşilor mei, din negura vremurilor".

În alte locuri spune la fel: „Totul vine de la Dumnezeu... mai totul urmează căile cereşti dar imediat se găseşte iar o aluzie la procedee oculte: „În aşa fel încât văd, ca într-o oglindă de foc, ca într-un orizont acoperit de ceaţă, evenimentele tulburătoare sau strălucite şi întâmplările catastrofale ce se abat asupra celor mă importante ţinuturi ale civilizaţiei".

Din toate aceste mărturisiri reiese cu precizie că Nostradamus a ajuns la profeţiile sale, ca vizionar şi estătic, folosindu-se de cunoştinţele şi îndeletnicirile sale astrologice numai ca să creeze un cadru „de salon" însuşirilor şi posibilităţilor sale supranaturale. Spre a lua apa de la moară duşmanilor săi, prezenta profeţiile sale ca rezultat al unor calcule astronomice, care pe vremea aceea erau pretutindeni în mare cinste şi el se sustrăgea astfel acuzaţiei periculoase de a practica magia neagră.

Spre sfârşitul vieţii sale Nostradamus se retrase din viitoarea lumii. O gută tot mai dureroasă îl ţintui în pat. El încetă din viaţă la 2 Iulie 1566, puţin înainte de răsăritul soareluie la şi alţi mistici d a prevăzut ziua şi ora morţii sale, pe care le-a notat în calendarul său. Corpul său a fost mmormântat în biserica franciscană din Salon, în timpul tulburărilor revoluţiei franceze, mormântul a fost distrus şi a dispâmi Dacă persoana lui

Nostradamus a format obiect de discuţii, încă în viaţă, lupta între păreri s-a dezlănţuit şi mai violentă, după moartea sa: poeţi şi pamfletari, savanţi şi critici uşor iritabili s-au războit în numele lui.

Scrierile sale profetice au format punctul central al divergenţelor de păreri. Cum aceste profeţii vorbesc mai ales de război şi revoluţie, catastrofe, epidemii şi alta nenorociri, Nostradamus a renunţat la început la publicarea însemnărilor sale, prevăzând, „că noutatea chestiunii va dezlănţui împotriva lui o serie nesfârşită de uneltiri, sub formă de falsificări, insulte şi atacuri mai mult decât răutăcioase, aşa cum s-a şi întâmplat mai târziu”. Aşa scrie biograful său contemporan; aşa s-a întâmplat până în vremurile noastre.

Abia târziu s-a hotărât Nostradamus să facă cunoscut o parte din previziunile sale aşternute în formă de catrene. Astfel apăru în 1555 prima imprimare a cărţii „Prophéties” la Lyon. Volumaşul cuprindea primele trei centurii şi jumătate, având ca introducere o scrisoare dedicată lui Caesar, fiul cel mai mare al lui Nostradamus.

Profeţiile lui Nostradamus au ajuns mai târziu una din cele mai cunoscute opere ale literaturii mondiale. Sunt foarte rare cărţile care să fi preocupat necontenit spiritele, în aceeaşi măsură, în decursul secolelor.

Uneori se părea, firește, că prezicerile vor fi date uitării. Rareori a trecut însă mai mult decât

epoca unei generaţii, până când profeţiile au fost descoperite şi retipărite, acoperind iar cu glorie numele autorului lor. Opera lui a fost din nou slăvită de adepţi entuziaşti, ca să fie curând iar scărmănată de duşmani îndârjiţi şi ironizată de spirite luminate, ca un produs al superstiţiei.

La 1568 – doi ani după moartea lui Nostradamus – a apărut prima ediţie completă din *Prophéties*, în care ediţiile anterioare au fost completate după opera postumă. Pe lângă această ediţie „autentică" din 1568, mai există, sub aceeaşi dată, cel puţin două falsificări, în care una cu totul grosolană a fost tipărită pe la 1649.

Din ediţia autentică din 1568 nu mai există astăzi decât trei sau patru exemplare. Textele şi catrenele publicate în această lucrare, în reproduceri fotografice, sunt luate dintr-un asemenea exemplar original, tipărit de Benoist Rigaud, la Lyon. Ele constituie cea mai bună şi mai curată bază pentru orice cercetare a profeţiilor lui Nostradamus.

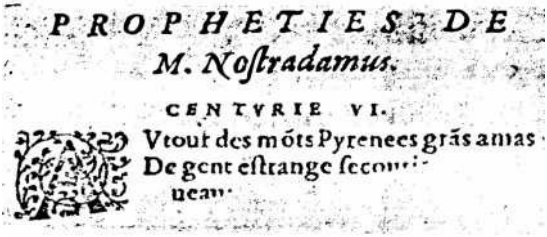
PROPHETIES DE
M. Noſtradamus.
CENTVRIE VI.
Vtout des mõts Pyrenees grãs amas
De gent eſtrange ſecou-
neau-

Împotriva presupunerii unor comentatori anteriori care au socotit că profeţiile au fost scrise întâi în proză latină, trebuie socotită ca originală forma legată a catrenelor în limba franceză veche,

amestecată cu multe cuvinte străine. Măsura versului şi rima care cereau lui Nostradamus anumite restricţii la redactarea catrenelor sale, impuneau o domolire faţă de forţele clocotitoare şi scânteietoare, faţă de puterile supranaturale şi neîmblânzite ce înconjurau pe profet, când privea în viitor.

Aşa se explică lipsa de claritate ce o prezintă adeseori catrenele, faţă de proză, din cauza îngrădirii impusă de vers.

Este probabil că Nostradamus a dorit chiar să nu se exprime cu toată claritatea, în scrisoarea de dedicaţie de care am pomenit el spune că profeţiile sale prevăd atâtea nenorociri şi spaime, că e mai bine pentru omenire să nu fie exprimate prea lămurit, ci într-o formă voalată. Într-adevăr cei mai mulţi oameni ar fi nenorociţi şi înspăimântaţi, dsbă ar putea vedea limpede alua de mune, dacă ar şti ce nenorociri şi suferinţe le rezervă viitorul.*m* v

CE S-A ADEVERIT DIN PROFEŢIILE LUI NOSTRADAMUS

Un profet este cu atât mai crezut cu cât evenimentele istorice i-au dat mai multă dreptate.

Nostradamus nu duce lipsă de asemenea împliniri. Numai un sceptic, a cărui necredinţă atinge reaua voinţă, ar putea rămâne indiferent faţă de mulţimea şi puterea documentelor adunate, care dovedesc darul prezicător al profetului din Salon. Cine citeşte „Prophéties”, în textul original din 1568, poate găsi fără osteneală

numeroase evenimente istorice care s-au petrecut întocmai aşa după cum le-a prevăzut Nostradamus. Pentru documentare reproducem întâi câteva exemple de preziceri a căror traducere şi înţelegere nu prezintă mari greutăţi.

ANUNŢAREA REVOLUŢIEI FRANCEZE ŞI A ÎNCERCĂRII DE SCHIMBARE A CALENDARULUI

În ediţia completă din „Prophéties”, se găseşte, în partea a doua, o dizertaţie mai lungă în proză – aşa numita „Scrisoare de dedicaţie regelui Henric II”. Acolo se poate citi:

Începând în acel an va avea loc o persecuţie a bisericii creştine, mai mare ca aceea care a avut loc în Africa şi aceasta va dura până în anul 1792, despre care se va crede că este o reînnoire a epocii”... A

Istoria a dovedit adevărul acestei preziceri: În 1789 a izbucnit revoluţia franceză. În 1793 adunarea naţională a hotărât introducerea unei noi cronologii, prin decretul de la 5 Octombrie 1793. Începutul erei noi fu stabilit, cu putere retroactivă, la 23 Septembrie 1792 – ziua transformării Franţei în republică.

Dar şi ironicul „cuydera” al prezicerii – „se va crede” - s-a adeverit. Prin decretul de la 9 Septembrie 1805 Napoleon a desfiinţat vraja calendarului revoluţiei, pe ziua de 1 Ianuarie 1806. S-a crezut numai că este vorba, de începutul unei noi cronologii!

DEZVOLTAREA ŞI ASCENSIUNEA ITALIEI SPRE IMPERIU

În imediată legătură cu paragraful amintit, cu privire la calendarul revoluţiei franceze şi desfiinţarea lui ulterioară se află o descriere de evenimente în peninsula Apeninilor:

„... După aceea – adică imediat după schimbarea calendarului revoluţiei franceze – poporul italian va începe să se redreseze şi să scuture tenebrele obscure ce-l împovărează, recâştigând puţin din prestigiul său de odinioară, nu fără mari dezbinări şi continue schimbări. Veneţia mai târziu, în mare forţă şi putere, îşi va ridica aripile atât de sus, încât nu va fi departe de forţele Romei antice...”

Ca să putem aprecia prezicerea de mai sus trebuie să ne gândim la starea de completă destrămare şi slăbiciune politică în care se afla peninsula apenină, în vremea lui Nostradamus. Italia, cu toate ducatele ei şi cu parte din oraşele ei puternice, a fost timp de aproape trei secole obiectul şi teatrul unor lupte îndârjite între mari puteri străine: Spania, Franţa, Austria. O schimbare a intervenit abia în legătură cu revoluţia franceză. Napoleon, în calitate de fondator al republicii cisalpine, romane şi ligurice (1797 – 98) deschise căi noi de dezvoltare. În 1805 se născu regatul Italiei, în 1811 fiul lui Napoleon fu proclamat „Regele Romei”.

După prăbuşirea dominaţiei napoleoniene,

Italia de sus reveni din nou Austriei, dar mişcarea naţională deveni tot mai puternică. Cavour încheie alianţa cu Napoleon III; luptele de la Magenta şi Solferino (1859) hotărâră soarta Lombardiei. În 1860 fură încorporate Toscana, Parma, Modena şi Romagna. La 1861 Victor Emanuel devine regele Italiei, la 1871 Roma devine sediul guvernului. E drept că în 1881 se pierde Tunisul, dar în 1890 e cucerită colonia Erytrea, iar în 1912 Tripolitania. Astfel dezvoltarea continuă până la consolidarea internă şi externă a situaţiei de mare putere a Italiei şi la proclamarea imperiului, ca o continuare a tradiţiei Romei antice.

Nostradamus a prorocit astfel, cu precizie în pasajul din scrisoarea pomenită, evenimente hotărâtoare în Franţa şi în legătură cu ele renaşterea politică a Italiei – cu două sute de ani înainte de împlinirea lor, sărind peste un interval de timp peste care n-ar fi putut trece nicio judecată raţională sau intuitivă, presupunând chiar că ar fi avut un dar supranatural pentru combinaţii politice.

NOSTRADAMUS ŞI TRAGEDIA LIGII NAŢIUNILOR DE LA GENEVA

Nu mai puţin convingătoare ca prezicerile de mai sus apare alta asupra unor evenimente de la „Lacul Leman”. În faţa acestei preziceri nici cel mai necredincios nu poate nega adevărul, sub pretextul că oracolele şi profeţiile sunt obscure şi cu mai multe înţelesuri. În tot cazul, această imputare nu poate fi întemeiată, nici faţă de cele două exemple de mai înainte, nici faţă de următorul catren, a cărui explicare nici nu are nevoie de un comentariu special, Cent I, 47:

„Discursurile de la lacul Genevei vor indispune, sesiunile vor fi tărăgănate timp de săptămâni, apoi de luni, apoi peste an; în cele din urmă toţi membrii vor cădea, se vor retrage. Autorităţile vor blestema legile devenite zadarnice” (vezi Cent I 47):

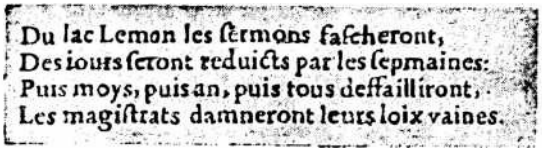
Du lac Lemon les ſermons faſcheront,
Des iours ſeront reduicts par les ſepmaines:
Puis moys, puis an, puis tous deffaillîront,
Les magiſtrats damneront leurs loix vaines.

Pentru lămurire trebuie adăugat:

„Jours” este expresia medievală franceză pentru „sesiune, conferinţă diplomatică”. „Reduicts” corespunde oarecum expresiei: descompus, transformat (exempt, réduire du blé en farine – transformarea griului tân făină). „Des

jours seront réduits par les sepmaines”, ar însemna astfel textual: Subiecte de zile vor fi transformate în subiecte de săptămâni, – adică: Ce se poate rezolva în curs de zile, va fi amânat peste săptămâni. În înţelesul explicat al cuvântului Jours” însă, fraza ar fi astfel: Sesiuni, conferinţe diplomatice vor fi prelungite săptămâni de-a rândul „defailir” are un înţeles dublu: „lepădare – şi cădere morală”.

Genevezii îşi mai amintesc între legile speciale la care se face aluzie, pe lângă scutirea de impozite a funcţionarilor Ligii Naţiunilor, de: Sacrificarea Parcului Ariana, strămutarea liniei ferate într-un semitunel şi obligaţia de răscumpărare a fostului Hotel Naţional.

Această profeţie asupra revărsării de discursuri de la lacul Genevei, care vor răspândi indispoziţie nu se poate referi la altceva decât la multele sesiuni ale Ligii Naţiunilor şi ale numeroaselor ei comisii, cu dezbaterile lor şi repetatele amânări, cu nenumăratele scăderi politice şi morale şi cu rapida ei prăbuşire prin plecarea membrilor ei unul după altul.

Concordanţa între prezicerile catrenului şi realitatea evenimentelor e copleşitoare. Cu trei sute cincizeci de ani înainte de înfiinţare şi perioada de strălucire şi decădere a acestui „Theatrum mundi” de la Geneva, Nostradamus a sesizat particularitatea acestei instituţiuni, a anticipat urmările ce le va avea prăbuşirea ei pentru oraşul Geneva.

ORIGINEA ŞI ASCENSIUNEA LUI CROMWELL

Următorul catren dovedeşte că Nostradamus nu prevesteşte numai întâmplări colective, destinul ţărilor europene, sau al unor instituţii, ci este în stare să prevadă şi să descrie şi cazuri personale, Cent. VIII, 76:

„De origine obscură el va cuceri cu forţa stăpânirea. Mai mult ca măcelar decât rege în Anglia (se va dezlănţui). Desfrânat, fără credinţă şi fără lege va face să sângereze ţara: vremea lui e atât de aproape, încât trebuie să suspin".

Pentru lămurire trebuie remarcat că expresia „Macelin" poate fi interpretată ca derivând din latinescul macellum (piaţă de came) cu înţelesul de măcelar.

Cuvintele „en Angleterre" spun clar că această prezicere trebuie să se refere la un eveniment de pe insulele britanice. Acolo nu a fost însă, până de curând decât un singur dictator ajuns la putere: Oliver Cromwell. Descrierea ce i-o face Nostradamus e documentată de istorie: – Cromwell a fost într-adevăr de origine din clasa de Jos şi Anglia a plătit cu sânge drumul lui spre putere, în sfârşit a fost cel mai pătimaş adversar al bisericii catolice.

În acelaşi timp acest catren arată spiritul strict monarhic-conservator al lui Nostradamus şi aversiunea lui faţă de un răzvrătit şi un parvenit

de talia lui Cromwell. Înţeleptul, de obicei atât de calculat, are în această viziune o izbucnire pătimaşă: „lache sans foi, sans lor saignera terre…” „Un laş fără credinţă şi lege care îngraşă pământul cu sânge!” Şi adaugă: „Trebuie să suspin, când îmi dau seama ce aproape este de noi, vremea lui”.

Într-adevăr abia dacă a trecut un secol între epoca vizunii (cel mai târziu 1566) şi apariţia lui Cromwell. Dar aşa cum, uneori, în visurile profetice, claritatea imaginilor nu depinde atât de vremelnica lor apropiere, cât de „puterea lor emoţională”, tot astfel evenimentul a apărut aici profetului, sub puterea impresiei, ca o ameninţare apropiată – o greşeală pe care o comit din când în când aproape toţi prezicătorii evenimentelor viitoare.

PUNCTE CULMINANTE DRAMATICE DIN VREMEA REVOLUŢIEI FRANCEZE

Întâmplările din timpul revoluţiei franceze au preocupat pe Nostradamus mai mult ca orice alte evenimente. Între numeroasele preziceri asupra revoluţiei franceze, următoarele două catrene sunt cele mai importante. Primul descrie fuga regelui Ludovic la Varennes, Cent. IX, 20 (vezi Cent. IX. 20):

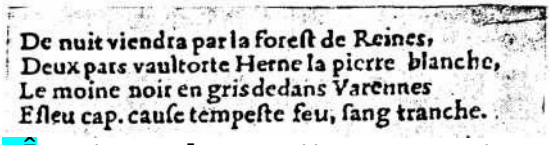
De nuit viendra par la foreſt de Reines,
Deux pars vault orte Herne la pierre blanche,
Le moine noir en gris dedans Varennes
Eſleu cap. cauſe tempeſte feu, ſang tranche.

„În timpul nopţii vor veni prin pădurea Beine de lângă Reims doi soţi. Ei vor străbate văile

întortocheate şi stâncile albe calcaroase (din Champagne). Călugărul (regele care trăia odată ca un… călugăr) priveşte posomorât în faţa lui, în vreme ce îmbrăcat în cenuşiu stă la Varennes într-o regiune împrejmuită de fluviile Aisne şi Aire. Alegerea cetăţeanului Capet ca şef suprem al Statului dezlănţuie furtună, crimă şi foc şi în cele din urmă sângele lui curge sub tăietura (ghilotinei).

Un alt catren se referă la evenimente în legătură cu revoluţia franceză şi vorbeşte în special de asediul tuileriilor şi profanarea mormintelor regeşti, la Saint Denis.

Iată acest catren IX. 34; în textul original se zice: „Soţul (din nou liber şi despărţit de regină), în tristă dispoziţie a avut de suferit neplăceri la înapoierea sa de la Varennes; i se pune pe cap o căciulă în formă de mitră. Repetarea atacurilor asupra tuileriilor, de către cinci sute. Cinci sute vor acorda o răsplată pentru un act de trădare (lui) Sauce; un trădător însă, va fi stigmatizat Narbonne. Cu instrumente de spargere vor fi deschise mormintele strămoşilor şi mirul vărsat".

(vezi Cent. IX. 34).

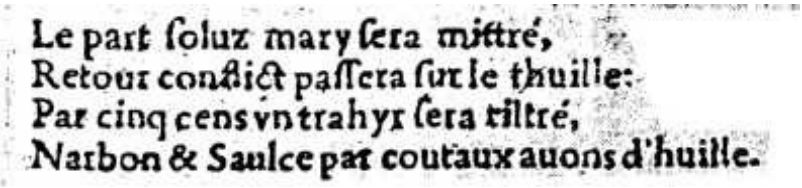
Le part ſoluz mary ſera mittré,
Retour conflict paſſera ſur le thuille:
Par cinq cens vn trahyr ſera tiltré,
Narbon & Saulce par coutaux auons d'huille.

La aceste două traduceri a trebuit să se ţină

seama de următoarele amănunte: primul catren descrie întâi cum „deux pars” – pereche căsătorită – vine în timpul nopţii prin „pădurea de la Reines”. O localitate „Reines” nu există însă. În schimb acest cuvânt poate fi înţeles ca o contopire a numelor localităţilor – „Beine lângă Reims”. Asemenea contopiri se întâlnesc foarte des la Nostradamus. Ele se explică prin faptul că numele ce i s-au transmis în orele de meditaţie profetică, nu le-a văzut scrise, în faţa lui, ci le-a perceput, prin simţul auzului. De aceea, în însemnările sale n-a putut decât să se ostenească să redea pe cât posibil, sunetul exact al cuvintelor astfel auzite.

Nostradamus lămureşte restul drumului celor doi soţi numai prin trei cuvinte de reper: „Vaultorte Heme la Pierre blanche”. „Vaultorte” înseamnă „vale întortocheată”, ca aluzie la drumurile întortocheate prin care a trecut trăsura regală. „Heme” este reproducerea exactă a numelor celor două fluvii „Aire” şi „Aisne” care înconjoară Varennes, teatrul catastrofei descrisă în catren.

În rândul următor, Nostradamus descrie starea lui Ludovic XVI, în vremea când se refugiază în trăsură: – „Le moine noir en gris dedans” – le roi broyant du noir, vetu en gris, – pentru ca apoi, prin cuvântul „Varennes” să indice, rezumat, într-un cuvânt tragicul sfârşit al fugii.

Nostradamus transmite alte capitole din viaţa lui Ludovic XVI, după fuga lui nereuşită, tin

cuvintele „esteu cap, cauze tempeste feu, sang” arată furtuna, crima şi focul ce s-au dezlănţuit după alegerea lui ca şef suprem al Statului. Expresia „elu” – „ales” se referă la aprobarea noii constituţii de către rege, care din… suveran, „din mila lui Dumnezeu”, a fost ales: cel mai înalt funcţionar al Statului. Cu ultimul cuvânt „tranche”.

— Tăietură – Nostradamus arată în cunoscutul său stil telegrafic, tragicul sfârşit al regelui, pe eşafod.

Celălalt catran anceps cu descrierea că soţul înapoiat va fi în tristă dispoziţie. Ei va fi „mittră”, adică va avea capul acoperit cu ceva asera Aa Aaor mitrei. Prin această şi & ars; Nostradamus pffele* scena în care plebea a pus în capul. M Ludos XV5 căcinila pferygiană a revoluţiei.

În îâimM al doilea cuvântul retour” se referă – în legătură cu cele întâmplate la explicarea primului rând – la reizbucnirea unui conflict, ce se va întinde asupra „le thuille”, acestea sunt TuMeriile, şi anume „de 500 oameni”. În următoarele două rânduri Nostradamus descrie alte trei scene din vremea revoluţiei: „Narbon”. Acesta este contele Narbosme, care va fi tratat ca trădător. „Saulce” este numele sindicului din Varennes, M. Sauce, care a ordonat arestarea regelui la Varennes şi a fost recunoscut apcă de 500 bărbaţi. În această traducere cuvinte! „Siltré” din text a fost descompus din contopirea cuvintelor titul6* îtitre, din care „titulé” se referă

la Narbonne ce «rădător şi „attitré” la răsplata acordată lui Sauce.

Cele trei cuvinte cässa ultima scenă „coutaux auons d’hijdile”, au în „auons” e eroare ortografică. Deoarece în testete din evul mediu literele cu şi v se culegeau, foarte des, una îs: locul celeitete şi câteodată literele cu şi n se sewfundaa între de e probabil că e vorba aici de: avousstrămofă, străbuni, aşa că egie trei cuvinte rezumative sunt: – „teftrumente de 8 parşero-străbum-ulei”.

Aşadar Nostradamus a prezis în cele două catrene încercarea de fugă a familiei regale, în toate amănuntele on. Ludovic XVI a veeit într-adevăr la Reims prin pădurea. Seine. E3 a trecut cu Maria Antoineia, prin văi întortochea, când trăsnara s-a apropiat de Rdms şi apoi iar de Argoai şi a treust prin faţa stâncilor albe ce sunt r<tst de numeroase *în xezıw.w* Champagne.

Că regele era inferăeat le haine cenuşii este dovedit istoriceşte. O dătŁ cu cete Mte indicaţii pomenirea Lealităţii Varennes exclude orice presupunere că această prezicere s-ar putea referi la vreun alt eveniment decât la fuga regală ce s-a sfârşit la Varennes.

Dar Nostradamus a prezis şi mai mult despre soarta nefericitului rege: – Când Ludovic XVI a semnat noua constituţie prin care cetăţeanul Capet a devenit primul funcţionar şi şeful suprem al Statului, s-a făcut prin aceasta un pas înainte spre furtuna, crima şi focul revoluţiei franceze.

Mai poate rămâne cea mai mică îndoială asupra valorii acestei profeţii, când în cele din urmă Nostradamus prezice până şi sfârşitul regelui pe eşafod, cu două sute cincizeci de ani înaintea acestui zguduitor eveniment?

A doua prezicere face de asemenea parte din cele mai impresionante proroci ri ce ne-au rămas de la Nostradamus. El a străbătut misterul de care îl despărţeau două secole şi jumătate şi a zărit două persoane care sunt în strânsă legătură cu evenimentele revoluţiei franceze, a arătat rolul ce l-au avut şi i-a numit pe numele lor exact

Cele două nume sunt scrise în textul original cu litere mari şi indicate astfel de Nostradamus ca nume proprii.

Contele Louis Narbonne – Lara a fost într-adevăr ministru de război sub Ludovic XVI, până când, prin străduinţele sale de a obţine o împăcare între popor şi Coroană, a ajuns să fie suspectat de ambele părţi şi mai târziu s-a salvat cu mare greutate, găsind refugiu în Anglia.

În cele mai multe scrieri istorice asupra fugii regale, numele „Saulce”, în ortografia nouă franceză „Sauce*, e trecut cu vederea ca ceva secundar. El e dovedit lângă printr-o gravură în lemn din vremea aceea. În această gravură numele sindicului din Varennes s-a păstrat. El a fost acela care a recunoscut pe rege şi a oprit trăsura lui. Într-adevăr el a şi fost răsplătit pentru aceasta, aşa cum a prezis Nostradamus: Xilografia pomeneşte de suma de 20.000 livre. Această

răsplată i-a fost însă dată „de cinci sute oameni” şi anume de „Sfatul celor cinci sute”, care constituiau consiliul legislativ al primei republici, din anul III.

Istoriceşte este însă dovedit şi faptul că la al doilea asediu al Tuileriilor, a luat parte un grup de oameni care au trecut în istorie sub numele de „cei cinci sute de Fédérés Marseillais”. Astfel sunt documentate şi istoriceşte, atât traducerea cuvântukii „thuille” cu Tuilerie, cât şi importanţa acelui pasaj cu o profeţie a celui de-al doilea asediu.

În sfârşit ultimele cuvinte ale profeţiei se referă, în prescurtarea lor impresionantă, la profanarea mormintelor regale la St. Denis. Cavoul străbunilor regali a fost atunci deschis cu instrumente de spargere şi muncitori fără cuget au vărsat mirul ce se afla în sarcofage.

Dacă ne gândim la acest fapt istoric şi citim apoi cuvintele „cu instrumente de spargere... ale strămoşilor... ulei...44, dacă ne gândim apoi că Nostradamus a scris adesea prezicerile sale într-o prescurtare lapidară, atunci ne lămurim că acele cuvinte nu se pot referi decât la profanarea mormintelor de la St. Denis –, cu atât mai mult cu cât acest eveniment istoric s-a petrecut în strânsă teg Éuri cu asediul Tuileriilor, descris mai sus şi cu alte tulburări din revoluţia franceză.

Prin denumiri ca „Varennes”, „Capet”, „capul”, „Narbonne” şi „Sauce” trebuie exclusă orice îndoială în ce priveşte forma prescurtată a

prorocirii. Până şi indicaţia numerică „cinci sute” a intrat – şi fără mijlocirea lui Nostradamus – în istoria revoluţiei franceze ca noţiune bine determinată.

Nici cel mai aspru critic nu ar putea contesta cu uşurinţă puterea de documentare a celor două catrene pentru darul profetic neobişnuit al proroculuí de la Salon. Împlinirea exactă a prezicerilor după mai bine de două sute de ani de la apariţia lor, prin evenimentele ce s-au întâmplat ulterior, fac pe Nostradamus să apară ca profet infailibil.

ASCENSIUNEA ŞI DECĂDEREA LUI NAPOLÉON BONAPARTE

Cent I. 60. În traducere textuală „Un împărat se va naşte în apropiere de Italia, me va îl foarte scump plătit de imperiu. Se va vorbi de sJkaţele lui cu oamenii – va! apreciat mai puţin ca ţtffciţ, decât ca măcelar”.

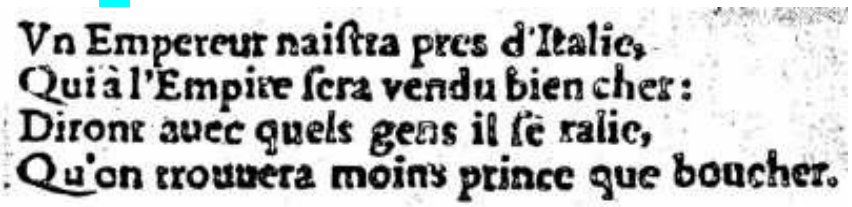
Vn Empereur naiſtra pres d'Italie,
Qui à l'Empire ſera vendu bien cher:
Diront auec quels gens il ſe ralie,
Qu'on trouuera moins prince que boucher.

Din vremea lui Nostradamus s-a născut o singură dată un viitor împărat în apropiere de Italia: – Napoleon Bonaparte, în Corsica, în anul 1769. Nostradamus vorbeşte deci aici fără îndoială de Franţa şi împăratul ei soldat. Se înţelege că ţasa a yl Mt scump guvernarea lui

Napoleon, El a trimis pe soldaţii să se lupte, să sângereze, pe toate câmpurile de luptă şi dacă ne amintim de pasajul din scrisoarea în care Napolson gem lui Metternich: „Ce mă interesează 200.00 e oameni mai mult sau mai puţin?”» atunci pomenirea lui ca „măcelar nu este desigur măgulitoare şi e departe de st fi dreaptă faţă de importanţa lui istorică; dar Nostradamus & prorocit în toată limpezimea că el a fost şi un comandant de armată fără milă.

Napoleon a preocupat pe profetul deja Salon mai mult ca orice altă personalitate istorică. Într-alt loc el spune, Cent. VID. 59 (vezi Cent. VIEL 39):

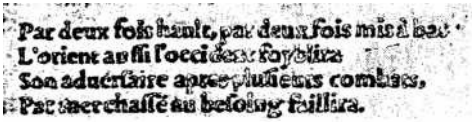
Par deux fois haut, par deux fois mis bas
L'orient au fils l'occident forbitra
Son adversaire apres plusieurs combas,
Par mer chassé au besoing faillira.

„De două ori ajuns *în* mâlţime, de două ori căzut în fedâneirae. El *va* nflă Sa Răsăritul şi Apusul. Adversarul său, după naşi multe lupte, va refuza la nevoie sprijinul celui alungat peste mare”.

Istoria a confirmat *în întregime* acea Ml profeţie: Ciae sar von să «feseris soarta lui Napoleon în stil telegrafic, a-sr putere fac? mai bine decât cu cuvintele: „Ds două ori ajuns în înălţime, de două ori căzut în adâncime”.

De două ori în înălţime – la 1804, Napoleon s-a încoronat „împărat al francezilor” – la 1815, după înapoierea de la Elba, avu loc intrarea lui triumfală în Paris, pentru „domnia celor o sută de

zile”.

De două ori în decădere:
– Înfrângerile de la Leipzig şi Waterloo!

Nostradamus a prevăzut «act ţi faptul că Napoleon va slăbi Răsăritul şi Apusul. Răsăritul se referă la Egipt, Germania şi Rusia – Apusul este Anglia, pe care n-a putut-o învinge, dar pe care a lovit-o totuşi greu cu blocada continentală. După cum scrie şi Nostradamus această Anglie i-a refuzat sslagiul solicitat Ea a refuzat sprijinul celui alungat peste mare şi 3-a trimis în exil.

Mai sunt şi alte *caâsem* că ye se ocupă cu soarta acâsimfcătcâs e a prinßsalyi împărat al francezilor. Intre acestea e cu totul iresteea Ettă prezicerea: Esăases la? Maşt. Isass *hi WL* 2 f?»Ss

Nostradamus vorbeşte petit grand”. Marele comandat Napoleon a fost într-adevăr de statură mică. Tütr-un alt cafrea, ca»e se referă, fără discuţie, la Napoleon. Nostradansus 3 aus»este de asemenea „de peări graad”.

esspre acest: „pe & grasid*5 Nostradamus spune acum: El a fost transportat Dacă ne amic

Him de soarta schimbăfeoare» lui Napoleon, trebuie să ne gâsdira elcă at St la deportare* lui la Elba, cât şi la Sf. Elena. Celeilalte cuvâate arsbuk să dea răspunsul la una din cele două tălmăciri posibile.

Vorbind de starea lui Napoleon, la deportarea lui, Nostradamus întrebuinţează expresia „sans

pied ne main”, în traducere cuvânt cu cuvânt: – „fără picioare, fără mâini”, ceea ce în vorbirea uzuală ar fi „legat de mâini şi de picioare”, adică fără libertate de acţiune, – învins!

Faţă de aceasta cuvintele „dent aiguë et forte”, textual: „cu dinte ascuţit şi tare” înseamnă că Napoleon, cu toată slăbiciunea sa politică era încă în deplina posesiune a autorităţii sale dialectice – a prestigiului şi forţei sale psihice.

Fireşte că aceste declaraţii sunt departe de a aduce o hotărâre asupra coordonării istorice a catrenului. După înfrângerile de la 1813 şi 1815 Napoleon a fost de fiecare dată dezarmat şi încătuşat politiceşte şi de ambele dăţi a putut protesta împotriva tratamentului la care a fost supus, fără ca protestele şi cuvintele sale energice să aibă succes.

Abia cuvintele următoare asupra locului din care porneşte exilarea aduc lumină. După Nostradamus aceasta se face „par globe au fost de port”. Înţelesul cuvântului „globe” reiese şi aici din retraducerea în latineşte: la Cesar flotă se cheamă *globus navium*; şi această flotă care transporta pe Napoleon se află, după catren „au fost” – la un fort.

Deportarea lui Napoleon la Elba s-a făcut dintr-un port francez, de la Sud, iar aceea la Sf. Elena a pornit din Rochefort. Pe vremea aceea oraşul nu era încă fortificaţie maritimă ci avea abia un fort. E probabil deci că e vorba aici de deportarea la Sf. Elena. Aceasta a început în

momentul când Napoleon a fost transportat, pe bordul fregatei engleze Bellerophon, de la Rochefort la Plymouth, nu spre a-şi recăpăta acolo libertatea, după cum spera, ci spre a fi deportat în insula Sf. Elena, cu toate rugăminţile ce le-a făcut prinţului regent

Indicaţia catrenului cu privire la deportarea spre Sf. Elena devine şi mai evidentă când citim cuvintele ce urmează: „l'ainé né" – „primul născut". Din această prezicere în stil telegrafic se poate deduce că numai un prim născut va juca un rol hotărâtor. Şi într-adevăr a fost hotărâtor pentru deportarea lui Napoleon la Sf. Elena faptul că prinţul regent englez n-a acordat azilul cerut de împăratul refugiat, ci a dispus exilarea lui. Cine a fost acest regent? El a fost primul născut al regelui George III, în numele căruia a guvernat.

Pe lângă acest al doilea punct de reazem că, prezicerea se referă la deportarea în insula Sf. Elena, cuvintele următoare descriu alte fapte care au precedat deportarea. După Nostradamus „le petit grand" – Napoleon

— Se duce „preş du portail desloyal". Napoleon s-a dus într-adevăr de la Rochefort la Plymouth. Cum însă nu i s-a acordat azilul cerut, acest port s-a dovedit „déloyal".

— Jrădător.

În acelaşi timp găsim la începutul ultimului rând al catrenului două cuvinte încă neexplicate, ca punct culminant al paralelei stabilite pentru desfăşurarea istorică a deportării lui Napoleon la

Sf. Elena: – „Silène lui t” – textual: „Silène luminează”.

Torné, pe care l-am pomenit ca excelent cercetător francez al lui Nostradamus s-a gândit aici, la început, la o greşeală de tipar. Trebuie să fi fost aici, în loc de „silène” sélène – luna. În toate ediţiile e scris însă Silène, aşa că nu se poate presupune o greşeală de tipar. Adevărata explicaţie reiese abia când ne gândim la numele franţuzesc al insulei Sf. Elena: „isle Elène”.

Între „Isle Elène” şi „Silène” este o strânsă apropiere fonetică. E probabil că Nostradamus a auzit numele insulei de care pomeneşte în stare de viziune auditivă şi l-a transcris apoi, deplin conştient, într-o formă pe cât posibil asemănătoare. Astfel trebuie să fi juns la expresia „Silène”, o contopire fonetică asemănătoare pe care am mai întâlnit-o o dată la descrierea fugii lui Ludovic XVI la Varennes în „Heme” pentru „Aire” şi „Aisne”.

Orice cunoscător al psihiatriei moderne poate confirma că, în stare deplin conştientă, lucrurile percepute în a doua conştiinţă sunt foarte rar redate în formă corectă ortografică şi că suferă adesea o transformare şi comprimare ciudate, fără a-şi pierde rezonanţa fonetică.

Dar nu numai psihologii ci şi istoricii trebuie să citească în Silène reproducerea fonetică exactă a cuvintelor Isle Elène – Sf. Elena, cu atât mai mult cu cât în celelalte cuvinte ale catrenului se mai găsesc trei indicaţii cu privire la deportarea

lui Napoleon.

„Silène lui t, petit gfarid emmené” – cinci cuvinte ale prorocului, pentru una din cele mai mari tragedii ale istoriei lumii, cu două secole şi jumătate înainte de a se desfăşură pe scena teatrului lumii…

CAPITULAREA SEDANULUI

Nostradamus prezintă foarte rar date precise în catrenele sale. În schimb apar foarte des indicaţii indirecte, după care un eveniment se va produce în acelaşi timp cu altul. În cadrul unor asemenea evenimente paralele intră special fenomene rare cereşti. Următorul catren oferă cel mai bun exemplu. Traducerea cuvânt cu cuvânt a catrenului ÎI 92, sună astfel: – „În vremea când se va vedea de pe pământ foc în culorile aurului pe cer, va fi bătut de ilustrul – caz miraculos! – după mari masacre omeneşti nepotul celui mare – va fi luat prizonier. Orgoliosul (suveranul) va fi scăpat de o moarte spectaculoasă” (vezi Cent. II. 92):

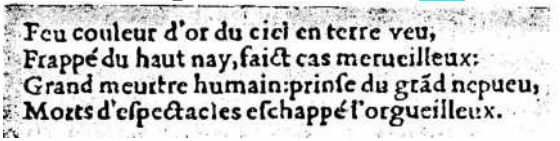
Feu couleur d'or du ciel en terre veu,
Frappé du haut nay, faict cas merueilleux:
Grand meurtre humain: prinse du grãd nepueu,
Morts d'eſpectacles eſchappé l'orgueilleux.

Napoleon III, ca fiu al lui Louis Bonaparte, un frate al lui Napoleon, a fost un nepot al lui Napoleon cel mare. Despre acest „nepot al celui mare” spune Nostradamus că „va fi bătut de un ilustru”, într-o vreme când „se va vedea pe cer foc în culorile aurului”.

Bătălia de la Sedan a fost fără îndoială cea mai mare lovitură suferită de Napoleon III. Câteva

săptămâni după căderea Sedanului – 2 Septembrie 1870 – şi anume la 24 – 25 Octombrie s-a văzut în Europa o lumină boreală de o putere şi splendoare de culori, cum rar se arată în cursul secolelor.

La ce alt eveniment istoric se poate referi această prorocire decât la capitularea Sedanului, când „nepotul celui mare" va fi bătut de un ilustru, în timpul unei mari aurore boreale?

Celelalte indicaţii ale catrenului – că înaintea acestei lovituri vor fi „mari masacre de oameni" şi că nepotul celui mare va scăpa de „o moarte teatrală", înlătură orice îndoială că Nostradamus ar vorbi, în această prezicere de altceva decât de capitularea Sedanului: – Bătăliile de la Wörth, Gravelotte, Mars – la Tour, au fost tot atât de sângeroase ca şi bătălia de la Sedan. În înclinarea lui pentru teatral, care nu l-a părăsit niciodată, Napoleon îşi începe scrisoarea prin care oferă capitularea Sedanului, ilustrului său adversar, regele Prusiei, cu cuvintele: „Pentru că nu mi-a fost dat să mor în fruntea trupelor mele..."

Astfel găsim şi aici o concordanţă deplină între toate amănuntele prezicerii şi împlinirii, după trei secole!

„PROFEŢIILE PREZIC RĂZBOIUL MONDIAL

Prezicerile ce se referă la timpul dintre 1914 – 18 sunt relativ puţine. Ca exemplu poate servi un catren care descrie, în chip cu totul impresionant furia bătăliilor din războiul mondial Cent I, 64: „În timpul nopţii se va crede că se vede soarele, în vreme ce oamenii vor fi văzuţi ca jumătate porci.

Cântec în mijlocul zgomotului şi bătăliei; pe cer se va vedea luptând; spre animale sălbatice vor fi auziţi strigând”.

Frontul de vest 1914 – 1918. Un mare reportaj în stil telegrafic. Redactarea lui, în acel timp, ar fi cam astfel: „Bombele luminoase strălucesc în noapte cu o lumină orbitoare ca a razelor solare, se zăresc soldaţi care, cu măştile lor de gaze, fac impresia unor oameni cu capete de porci. Cântece răsună în mijlocul vacarmului bătăliei. Luptele pot fi urmărite şi pe cer. Se aud ţipete sălbatice de bătălie, de parcă oamenii ar zbiera la animale”.

Cu aceste cuvinte Nostradamus nu a descris numai vacarmul bătăliilor în războiul mondial ci a prevăzut şi, peste secole, luptele aeriene din războiul mondial, ca o urmare a împlinirii visului secular al omenirii: invenţia aeroplanului.m.

CE PREVESTEŞTE NOSTRADAMUS DUPĂ PRIMUL RĂZBOI MONDIAL

Exemplele date au dovedit îndeajuns că Nostradamus a prezis cu preziciune evenimente istorice importante, aşa cum s-au împlinit.

Nostradamus este preocupat îndeosebi de marile evenimente.

ASCENSIUNEA STATELOR AUTORITARE

În prima treime a scrisorii de dedicaţie adresată regelui Henric II, de care am mai pomenit, e vorba de o viitoare dezvoltare politică identică a Italiei, Germaniei şi Spaniei. Primul pasţi are următorul cuprins:

vor fi trei ţări caracterizate prin deosebiri extreme între partide („ligues”) anume Italia („la Românie”).

Germania şi Spania; – ele vor provoca cu forţa armată („par main militaire”) diverse mişcări mondiale („sectes”) în care nu vor intra Belgia şi Olanda („délaissant les 50 et 52 degrez de hauteur”) adică ţinuturile cuprinse între 50 şi 52 grade latitudine” (vezi „Scrisoare pentru Henric II”).

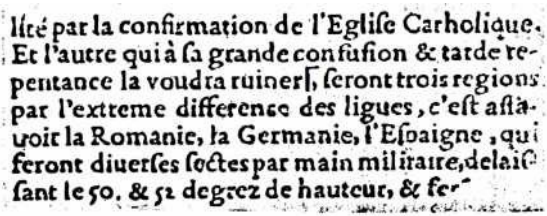
lité par la confirmation de l'Egliſe Catholique.
Et l'autre qui à ſa grande confuſion & tarde re-
pentance la voudra ruiner ſ, ſeront trois regions
par l'extreme difference des ligues, c'eſt aſſa-
voir la Romanie, la Germanie, l'Eſpaigne, qui
feront diuerſes ſectes par main militaire, delaiſ-
ſant le 50. & 52 degrez de hauteur, & ſe-

„Atât de mare va fi puterea celor trei ţări (Italia, Germania şi Spania), încât tot ce se va întâmpla se va obţine, în parte prin înţelegerea paşnică, în parte prin alianţa inseparabilă şi cuceriri războinice. După natura lor vor fi egale (cele trei mişcări, adică: fascismul, naţional-socialismul şi falanga) dar diferite în profesia lor de credinţă („mais grandement differentz de foy”).

Ca trei ţări – Italia, Germania şi Spania – să se poată găsi vreodată într-o dezvoltare politică asemănătoare, constituie o constelaţie istorică atât de evidentă.

Ceea ce la început este o idee superficială devine precizie, dacă cititorul îşi dă osteneala să examineze mai de aproape înţelesul fiecărui cuvânt al lui Nostradamus. Aşa se spune că în

toate trei state au venit la putere, cu ajutorul forţei armate, „partide cu ideologii fixate”. Într-adevăr partidul fascist şi fascismul au ajuns la putere în Italia prin marşul asupra Romei; naţional-socialismul s-a impus prin batalioanele sale SĂ ŞI SS, gata întotdeauna de luptă şi renaşterea Spaniei sub mişcarea falangei s-a putut realiza numai după un lung război civil sângeros, sub conducerea lui Franco.

Nostradamus prevede însă şi în alte puncte desfăşurarea istorică din Italia, Germania şi Spania. El spune doar că cele trei mişcări ideologice care vor veni la putere în cele trei ţări, deşi de aceeaşi origine, vor fi totuşi diferite între ele. El n-a văzut deci o mişcare unitară cuprinzând cele trei ţări, ci în fiecare ţară o mişcare independentă care vor fi totuşi legate între ele prin structura lor comună.

Până şi starea în care se aflau cele trei ţări înaintea mişcărilor de renaştere, în a doua şi a treia decadă a acestui secol, e prevăzută în indicaţia că înainte de renaştere vor fi „controverse extreme de partide” în cele trei ţări. Într-adevăr, în sfâşierile dintre partidele politice, Italia se afla la marginea războiului civil înainte de marşul asupra Romei; în Germania se sfâşiau în duşmănie reciprocă peste treizeci de partide şi grupări, până la venirea la putere a naţional-socialismului, iar Spania a fost paralizată, înaintea verii anului 1936, din cauza terorii şi certurilor dintre partide.

Direct uimitoare este indicaţia lui Nostradamus cu privire la dezvoltarea separată a Olandei şi Belgiei. În text scrie limpede că ţările cuprinse între 50 şi 52 grade latitudine „nu vor intra” în această mişcare de reînnoire.

La prima vedere aceasta este o constatare surprinzătoare, deoarece ţinuturile cuprinse între 50 şi 52 grade latitudine sunt dincolo de Italia şi Spania, dar în cuprinsul Germaniei despre care Nostradamus a scris, de asemenea că acolo va ajunge la putere mişcarea organizată pe bază militară. Această contrazicere aparentă se lămureşte însă imediat dacă ne amintim că în mijlocul secolului XVI, pe vremea când Nostradamus scria profeţiile sale, Spania cuprindea şi Ţările de Jos spaniole – Brabantul şi Flandra – care se află într-adevăr exact între 50 şi 52 grade latitudine. Prin intercalarea sa Nostradamus a vrut deci să spună că mişcarea de reînnoire ce va pătrunde în Spania, nu se va întinde asupra teritoriului Ţărilor de Jos spaniole, de pe atunci, şi a avut dreptate şi în această prezicere.

Nostradamus vorbeşte aici, cu toată limpezimea, despre dezvoltarea Italiei, Germaniei şi Spaniei, ca state autoritare. El n-ar fi putut ajunge niciodată la o asemenea prezicere, prin simple combinaţii politice, oricât ar fi fost de dotat în această privinţă. Ce judecată ar fi putut să prevadă că, peste aproape patru secole, trei ţări, îndepărtate geografic una de alta, vor fi cuprinse 4

e mişcări de reînnoiie, independente, dar asemănătoare, iar un teritoriu, care pe vremea aceea mai făcea parte din aceste ţări, va rămâne neatins.

Dacă îţi pui această întrebare, înseamnă să şi răspunzi: o asemenea prevedere este exclusă pe baza unui dar special de combinaţii politice. Avem în faţa noastră o dovadă de autentică prezicere profetică, cum nu se poate mai lămurită. Cu atât mai mult sunt demne de crezut următoarele rânduri, cu privire la dezvoltarea ulterioară a statelor autoriţare. Nostradamus continuă: „Puterea acestor trei state va fi atât de mare încât ceea ce vor dobândi, se va îndeplini în parte prin înţelegerea paşnică şi tratate, iar în parte prin cuceriri războinice bazate pe alianţa lor de nezdruncinat („union insuperable”).

Aşadar Nostradamus prezice aici că statele autoritare îşi vor lărgi sfera forţei lor prin înţelegeri paşnice. Aici ne gândim imediat la Anschlussul cu Austria „apoi la pactul de la München şi la ocuparea Albaniei. Nostradamus a prevăzut însă şi că „prin forţă armată irezistibilă” statele autoritare îşi vor atinge scopurile. După cucerirea Etiopiei, – după ajutor armat germano-italian la înfiinţarea Spaniei naţionaliste şi după nimicirea statului polonez, a urmat, ca încoronare, doborârea militară a Franţei de către armatele Germaniei şi Italiei.

Lupta statelor totalitare pentru dezvoltarea şi existenţa lor a dat mereu prilej de noi catrene lui

Nostradamus. El vorbeşte astfel despre ascensiunea Germaniei, sub un unic conducător; despre nenorocirile războiului ce se va abate asupra Franţei; despre decăderea imperiului britanic şi despre războiul care nu se va opri în faţa insulelor britanice şi va aduce astfel la ruină poporul englez.

Nostradamus arată în tot mai multe catrene, amănunte asupra marii drame istorice mondiale, în care o lume veche se dizolvă, în vreme ce în locul ei se ridică o lume nouă, acoperită de umbra roşie a vulturului de la Urali.

RĂZBOIUL DIN FRANŢA

Am relevat până acum numeroasele catrene în legătură cu epoca revoluţiei franceze şi a lui Napoleon Bonaparte. Nostradamus a fost preocupat şi de Napoleon III. Catrenul asupra capitulării de la Sedan este unul din ultimele ce se ocupă, fără îndoială, de Franţa. De aici înainte, atenţia sa pare a se îndrepta, pentru multă vreme, spre alte ţări. „În special lipsesc puncte de reper cu privire la distrugerea Parisului, sau imediata restabilire a monarhiei în Franţa.

În schimb o serie întreagă de catrene vesteşte că Franţa va suferi, ca niciodată până acum, din cauza grozăviilor războiului. Aşa cum a prezis tumultul bătăliilor din războiul mondial, Nostradamus prezice direct războiul care va pătrunde adânc pe pământul Franţei, cu atacurile sale, cu avioanele şi carele de asalt. Iată primul din aceste catrene, cent. IX. 52 în textul lui

original, în traducere textuală: „Pacea se apropie de o parte şi războiul de alta. Niciodată urmărirea n-a fost atât de mare. Sunt de deplâns bărbat, femeie şi sânge nevinovat pe pământul Franţei. Ea va cădea pradă forţei întregi a aliaţilor".

În traducere după înţeles, în legătură cu evenimentele de acujjn: „Pacea se apropie de o parte: la Răsărit şi la Nord. În schimb izbucneşte războiul cu atât mai violent, de cealaltă parte, în apus. Va fi o bătălie de urmărire, de o violenţă fără precedent. Sunt de plâns bărbaţi şi femei şi sângele nevinovat ce se varsă pe pământul Franţei. Această ţară va fi expusă furiei atacurilor celor doi aliaţi".

Că această descriere se referă la bătăliile din anul 1940 o dovedesc cuvintele introductive: „În vremea când pacea se a apropie de o parte, va izbucni războiul de cealaltă". Într-adevăr, ostilităţile au încetat în răsăritul şi nordul Europei, când au început luptele în Occident.

În acele lupte, scrie Nostradamus, „urmărirea va fi atât de mare, cum n-a mai fost niciodată". Realitatea a confirmat în întregime această prezicere, când luptele din Flandra şi Franţa au devenit cele mai mari bătălii de urmărire şi distrugere din istorie.

Dar Nostradamus a prezis şi mizeria extraordinară a refugiaţilor.

În răstimp toate acestea au trecut în istorie. Cuvintele lui Nostradamus cuprind însă mai mult decât o confirmare a prezicerii destinului zilelor

noastre. Ele te fac aproape să crezi că lucrurile au trebuit să se întâmple aşa cum s-au întâmplat: inevitabil – predestinat – soartă!

10 MAI 1940

Nostradamus n-a prezis însă numai începutul acestui război în Occident, – el a avut şi viziuni asupra unora din fazele hotărâtoare ale desfăşurării războiului.

Astfel el scrie într-un alt catren, Cent. X. 67:

— „Zdruncinarea militară va fi violentă în luna Mai; Saturn, Jupiter, Mercur aflându-se în constelaţia

Taurului, Venus de asemenea în constelaţia Racului, Martie în None; apoi va cădea grindină mai mare ca ouăle".

Aici sunt prezise grele zdruncinări, într-un moment pe care Nostradamus îl precizează în limba primitivă a orologiului lumilor. Rotaţia astrelor pe cadranul căilor cereşti. Orice iniţiat în astronomie va confirma că întreaga constelaţie descrisă aici de Nostradamus este foarte rară.

Saturn revine o dată la 30 de ani în aceeaşi poziţie, Jupiter o dată la 12 ani. Cam o dată la 200 de ani cele două planete se întâlnesc în aceeaşi constelaţie a Taurului. Ca planeta Mercur să se găsească într-o anumită lună – aici în mai – în aceeaşi constelaţie, trebuie să treacă circa doi ani, iar pentru Venus trei ani. Pe lângă aceasta, planeta Marte trebuie să se găsească între ultimele cinci grade ale unei constelaţii şi primele cinci grade ale celei mai apropiate „de asemenea"

în constelaţia Racului.

În rândul al doilea caracterizarea „Caper” se tălmăceşte – în înţelesul cuvântului: „Ţapul” – foarte probabil ca o indicaţie a „refractarei”, „capricioasei” planete Uranus care trebuie să se găsească de asemenea în constelaţia precizată de Nostradamus şi care se află într-adevăr acum în constelaţia Racului. Dar chiar dacă am renunţa la această precizare, constelaţia planetară arătată rămâne atât de rară, încât nu se poate prezenta decât o dată la trei mii de ani. Ea s-a înfăţişat astfel, calculată în luna mai 1940, când au început marile lupte.

În aceste lupte „pământul s-a cutremurat” şi avioanele celor două părţi combatante au acoperit pământul cu o grindină de bombe care „au fost mai mari ca ouăle”. Cu acest catren Nostradamus a prezis, fără îndoială, începutul marilor operaţii în Occident, pentru luna mai 194°. A

Ceva mai mult. Într-un alt catren el a prezis chiar exact data ofensivei din mai, Cent. IX. 83: „Soarele 20 grade Taur, pământul se cutremură cu violenţă. Cel mare va distruge teatrul arhiplin. Aerul, cerul şi pământul în întuneric şi răzvrătire; atunci necredinciosul va invoca pe Dumnezeu şi Sfinţii”.

Acest catren începe de asemenea cu o indicaţie astronomică – „Sol vingt de Taurus”: – „Când soarele se va afla la 20 grade în constelaţia Taurului”... Această poziţie a soarelui corespunde, independent de an, zilei de 10 sau 11 mai.

Indicaţia, în sine nu spune că evenimentele ce urmează se vor întâmpla în anul 1940. Dar în ce alt 10 mai decât acel al anului 1940, „s-a cutremurat pământul”, a fost distrus „teatrul (de război) arhiplin”, s-a întunecat cerul de avioane şi fumul localităţilor în flăcări?

Evenimentele pe care le descrie Nostradamus nu pot fi decât acelea din mai 1940. Într-adevăr în această lună s-a împlinit tot ceea ce Nostradamus a prorocit: armatele engleze şi franceze au fost împresurate. Întregul „teatru de război” al armatelor anglo-franceze arhiplin în urma încercuirii, a fost nimicit, cu cai, cu vehicule şi oameni. După cum declară cei fugiţi din armata de expediţie, atacurile neîntrerupte ale aviatorilor germani au fost înspăimântătoare. Fum şi aburi întunecau cerul deasupra oraşelor Dunkerque, Arras, Rouen şi Paris. O zăpăceală generală pusese stăpânire pe Franţa, pe ale cărei şosele se revărsau coloane de soldaţi şi civili care fugeau din faţa morţii.

La sfârşitul catrenului mai găsim însă o ultimă prezicere, care, de asemenea, s-a împlinit: atunci, – în timpul acestor bătălii înspăimântătoare – „necredincioşii vor chema ajutorul lui Dumnezeu şi al Sfinţilor”.

Ce s-a întâmplat? – în vreme ce în Franţa se dădea marea bătălie, domnul Reynaud, care este cunoscut ca liber cugetător, s-a dus în fruntea colegilor săi de minister, la un serviciu divin la Notredame, iar englezii în spaima lor faţă de

armata germană au descoperit din nou, în primele zile ale lunii Iunie, pe Sfânta Joana de Orléans şi-au invocat-o să mai facă o minune.

Astfel împlinirea istorică a celor două catrene, este deplină: ele vestesc cu precizie anul, luna, caracteristicile şi împrejurările primelor bătălii mari de distrugere din Occident, care au început la 10 mai 1940 şi au pregătit prăbuşirea militară a Franţei.

RĂZBOIUL FULGER DIN FRANŢA

Dar Nostradamus merge şi mai departe şi descrie suferinţele şi prăbuşirea armatei franceze, la a doua lovitură a armatei germane în inima Franţei. Catrenul Cent. IV. 37 sună astfel, în traducere textuală: „Nebiruitul va pătrunde, în salturi în munţii galici şi va ocupa localitatea cea mare: armata sa va înainta în inima ţării. Genovezii vor trimite o flotă puternică la Monaco”.

În această prezicere în care se spune că pe o parte va pătrunde: „nebiruitul, în salturi, în munţii galici”, iar la sud „genovezii vor înainta spre Monaco”, e vorba, fără îndoială, de o situaţie politică identică cu aceea care exista înainte de intrarea Italiei în război.

Dar nu numai această documentare istorică ne îndreptăţeşte să socotim că acest catren se referă la vremurile noastre. Prin propoziţia „Nebiruitul va înainta în salturi” Nostradamus prezice o invazie ce se va desfăşura prin înaintări al căror ritm poate fi comparat cu o procedare în salturi. Dar până atunci Franţa nu a fost încă

niciodată biruită atât de fulgerător, „marea localitate” – Parisul, nu a fost încă niciodată atât de repede ocupată.

Dar Nostradamus vede şi mai mult: – Armatele inamicului vor pătrunde adânc în inima ţării; şi, după cuvintele sale, invadatorul va fi unul din „nebiruiţii” de care era vorba în profeţiile asupra statelor totalitare. Catrenul atinge deci din nou marea controversă între statele tinere şi bătrâne pe care Nostradamus le-a văzut ca o totalitate şi pe care le descrie mereu.

Astfel ocuparea Parisului mai este prezisă o dată. Textul original al catrenului Cent. V. 30 spune: „Pretutindeni în jurul marii metropole vor fi soldaţi încartiruiţi pe câmp şi oraş. După ce Roma a fost hotărâtă să participe se va da ordinul pentru ocuparea Parisului prin surprindere. Pe pod se va produce o mare aglomeraţie” (vezi Cent. V. 30;:

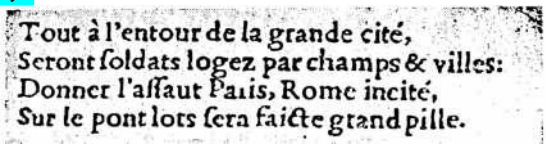
Tout à l'entour de la grande cité,
Seront ſoldats logez par champs & villes:
Donner l'aſſaut Paris, Rome incité,
Sur le pont lors ſera faicte grand pille.

Pentru ca limba profeţilor să fie perfect înţeleasă, diferitele expresii nu trebuie numai retraduse în latineşte ci şi cercetate din nou în semnificaţia lor primitivă: „adsaltus” în traducere „sărirea asupra”, „ocuparea prin surprindere”, – care să se producă firesc pe cale paşnică, – pe când în franceza modernă „assaut” înseamnează „luare cu asalt” deci o acţiune războinică.

Când s-a produs însă vreodată o asemenea

„sărire prin surprindere” asupra Parisului, ca la ocuparea lui neaşteptat de repede de către trupele germane, la 14 iunie 1940?

Nostradamus a prezis deci ocuparea prin surprindere a Parisului, imediat după declaraţia de război italiană. Această prorocire trebuie socotită ca una din cele mai bune dovezi că Nostradamus prevesteşte realmente adevărul – La 10 iunie 1940 s-a luat hotărârea la Roma.

— Patru zile mai târziu trupele germane au ocupat, prin surprindere, Parisul.

Prezicerea lui Nostradamus, de la sfârşitul acestui catren că „pe pod se va produce o mare îngrămădire” se referă la evenimentele dramatice ce s-au desfăşurat zile de-a rândul pe podul de peste Loire, la Sully, unde sute de mii de refugiaţi, îngroziţi şi disperaţi au încercat să treacă pe celălalt mal, printre coloanele nesfârşite ale diviziilor ce fugeau din faţa duşmanului.

HOTĂRÂRE ŞI RĂSPUNDERE

Nostradamus nu se mărgineşte numai să descrie doborârea Franţei – el aduce patria sa, Franţa în faţa justiţiei, aşa cum n-a făcut-o cu nicio altă ţară. În Cent. V. 100 se spune: „Incendiatorul e cuprins de propriul său foc. Foc din cer, peste Carassone şi Comignano, peste Foix, Aux, Mazéres – un bătrân sus-pus după ce (un altul) dispărut De la cei doi Hessa, Saxa şi Tufingia”.

În acest catren Nostradamus descrie în stilul său telegrafic, pe care îl cunoaştem de acum, întâi

ultima fază a înaintării germane în Franţa. El scrie că se va revărsa „foc din cer” peste Carassone în sudul Franţei şi peste Comignano, o mică localitate la Lago Maggiore, ca şi peste Foix şi Mazères, în regiunea Pirineilor. Dar nu foc obişnuit, ci un foc ce „cade din cer”, şi va veni „de la cei din Hessa, Saxa şi Turingia”. Putea să creadă prin aceste cuvinte Nostradamus altceva decât că trupe germane, sau aviatori, vor ajunge până în acele ţinuturi, iar aviatorii francezi, până în nordul Italiei?

În acelaşi timp se vorbeşte de un bătrân suspus, care ajunge în evidenţă, după ce un altul a dispărut. Cine nu se gândeşte, citind aceste cuvinte, la bătrânul mareşal Pétain care în ceasul de grea încercare a luat locul celuilalt, care a dispărut, după ce rugăciunea lui de păgân la Nôtre Dame, a rămas fără succes?

În primul rând al acestui catren Nostradamus constată însă limpede şi lămurit: „Le boute-feu par son feu atrapé”: – „Incendiatorul va fi cuprins de propriul său foc”.

Există o condamnare mai aspră a Franţei, în cursul a patru secole?!

— Incendiatorul va cădea victimă focului aţâţat de el, timp de zeci de ani şi în care trebuia să fie nimicită Germania.

Dar aceasta nu este unica condamnare a Franţei. Nostradamus a fost extraordinar preocupat de atacul pornit împotriva Franţei de „nebiruitul”, peste munţii de la Nord, ca şi de

nenorocirea ce ameninţa Franţa, dinspre Marea Mediterană. Astfel, contrar obişnuinţei sale, el a adresat Franţei, în alt pasaj, un îndemn stăruitor, spre a o abate din calea ei spre ruină.

Cent. III. 23: „Dacă tu. Franţă, vei trece dincolo de Marea Ligurică, te vei vedea înconjurată de insule şi mări, – soarta îţi va fi şi mai nefavorabilă în Marea Adriatică. De la cai şi asini vei roade oasele”.

Aid se prezice nenorocirea Franţei, dacă va trece peste golful Genua. Până aici nu există nicio întreprindere războinică a Franţei împotriva Italiei, care să fi avut un deznodământ nenorocit

Aşadar Nostradamus nu vede aici, catastrofa venind numai de la nord, ci ameninţând şi de la sud. În această nenorodre Franţa „va fi închisă între insule şi mări”. Eexistă o indicaţie mai clară asupra blocării Franţei?

În următorul catren Nostradamus îşi exprimă îndemnul fierbinte spre a feri Franţa, de nenorocita întreprindere, Cent III. 24: „Din întreprindere rezultă o mare zăpăceală. Pierdere de oameni şi o comoară incalculabilă. Nu trebuie să te mai întinzi, Franţă, ascultă sfatul meu – procedează astfel ca să rămâi demnă de amintire!”

Acest catren urmează, în Prophéties, imediat după profeţia anterioară, în care Franţa e prevestită de nenorocirea ce o aşteptă dacă va trece peste golful Genua.

În acest îndemn Nostradamus trage într-o anumită măsură, concluzii din cel anterior,

întrucât prezice ca urmare a acelei întreprinderi, mare zăpăceală, pierderi de oameni şi pierderea unei „comori incalculabile** – depozitul de aur al Băncii Franţei. Apoi continuă: „Tu, Franţă, nu ai nevoie să te mai întinzi. Tu Franţă, ascultă sfatul meu, procedează astfel ca să rămâi demnă de amintire" sau mai bine zis: „Fă numai ceea ce se poate justifica în faţa istoriei!"

Din nefericire Franţa n-a ascultat acest îndemn al marelui său proroc – niciun profet nu este crezut în ţara lui! – şi astfel destinul prevăzut de Nostradamus a lovit din plin nenorocita ţară.

UMBRE PESTE ANGLIA

Întocmai ca şi pentru Franţa, Nostradamus a prezis zile întunecate şi pentru Anglia. În două catrene el vorbeşte întâi, în general, că în epoca modernă se vor abate crize mari asupra Angliei. Primul din aceste catrene Cent. III. 57 spune*: „În* decurs de două sute nouăzeci de ani poporul englez se va schimba de şapte ori, după ce se va fi pătat" cu sânge: apoi Anglia nu va mai avea nicio nădejde în partenerul său: Polonia şi Franţa nu-i va putea aduce ajutor acestuia prin teritoriu german" (vezi Cent IU, pag. 41, 7):

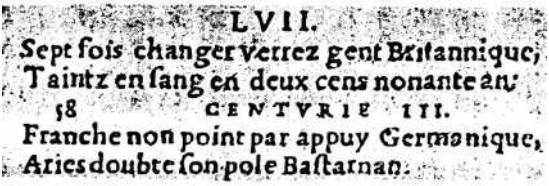
LVII.
Sept fois changer verrez gent Britannique,
Taintz en sang en deux cens nonante an:
58 CENTVRIE III.
Franche non point par appuy Germanique,
Aries doubte son pole Bastarnan.

La această tălmăcire a trebuit să se ţină seamă că, după o concepţie veche astrologică,

diversele regiuni şi ţări de pe pământ sunt coordonate cu anumite constelaţii ale zodiacului şi astfel: „Aries" poate însemna poporul subordonat constelaţiei Berbecului – englezii. Bastarni, de care vorbeşte aici Nostradamus sunt locuitorii din regiunea Vistulei.

Încă din anul 1914 scriitorul Nicoullaud, tălmăcitor al lui Nostradamus, a prezis Angliei, pe baza acestui catren, o criză grea pentru anul 1939. Afară de aceasta un cercetător german al lui Nostradamus a prezis Angliei, pe baza acestui catren, o criză grea pentru anul 1939. În sfârşit un alt cercetător german al lui Nostradamus a completat prorocirea, în anul 1921, prezicând că această criză a Angliei va interveni în legătură cu statul polonez renăscut.

Nostradamus prezice crize şi schimbări de sisteme pentru epoca modernă, prin indicaţia că în decurs de 290 ani Anglia va trebui să sufere şapte schimbări de regim, după ce prima schimbare s-a făcut cu vărsare de sânge.

Că prin acele crize şi schimbări Nostradamus n-a crezut simple schimbări de domnitori ci de case domnitoare şi regimuri, reiese din faptul că o ţară are mai mulţi de şapte suverani în decurs de aproape trei secole

— Căci ar reveni la o medie de 41 ani de domnie fiecare, ceea ce ar părea desigur neobişnuit.

Prima schimbare de regim, cu vărsare de sânge, s-a întâmplat la 1649, când Carol I a fost

decapitat şi şef al statului a devenit Cromwell, a cărui soartă a preocupat foarte mult pe Nostradamus.

Cu privire la schimbările de regim şi case domnitoare intervenite de atunci, Nicollaud scrie:

„La 1603 Iacob I, regele Scoţiei, devine şi rege al Marii Britanii. La 1625 urmează la tron fiul său, Carol

I. Acesta îşi pierde viaţa în revoluţia din 1649 şi Parlamentul proclamă republica. Schimbarea următoare

— A doua în socoteala noastră – se produce la 1653, când Cromwell este proclamat Lord protector. A treia schimbare: 1660, restaurarea dinastiei Stuart... A patra schimbare: 1689 Wilhelm III de Orania... A cincea schimbare: 1702, revenirea dinastiei Stuart... A şasea schimbare: 1714 George I... A şaptea schimbare, în decursul acelui interval de 290 ani ar urma să se producă deci la 1939, adică – 1649 + 290 = 1939.

Această schimbare de regim a intervenit în primăvara anului 1940 – aşadar la o diferenţă de câteva luni – Anglia a fost transformată, oficial, „pentru timpul războiului" dintr-un stat guvernat prin Parlament, într-un stat-dictatură. Magna Charta a fost abrogată şi guvernul a primit puteri nelimitate. Din vremea lui Cromwell acesta este un eveniment revoluţionar fără precedent în istoria constituţiei engleze.

După ce Nostradamus face o precizare de timp atât de lămurită, urmează în a doua jumătate

a catrenului o indicaţie asupra celor ce se vor întâmpla apoi: „poporul zodiei Berbecului”, adică englezii, vor pierde încrederea în partenerul lor, adică statul polonez şi Franţa nu va putea aduce ajutoare prin Germania”.

Ceea ce a prezis aici Nostradamus, s-a împlinit: – După planul Angliei, Polonia a fost partenerul ei la graniţa de est a Reichului. Anglia şi Franţa de o parte, Polonia de cealaltă, urmau să ţie Germania în şah. După campania germană victorioasă, ce a durat 18 zile, Anglia a trebuit să piardă încrederea în acest partener. Franţa aliată şi ea cu Polonia nu a fost în stare să vină în ajutorul aliatului ei, încolţit de cealaltă parte a Germaniei.

Al doilea catren, Cent X. 100 în care Nostradamus prezice o criză a imperiului britanic, sună astfel în textul original:

„Marele imperiu va fi prin Anglia, cel atotputernic timp de peste 300 de ani”.

Marele imperiu englez va fi atotputernic timp de peste 300 de ani. O asemenea prezicere duce la concluzia că, după trecerea acestui termen, atotputernicia dispare şi că se abate deci o criză asupra imperiului. Cel mai apropiat punct de plecare pentru o calculare este anul 1603, când Anglia s-a unit cu Scoţia, printr-o uniune personală şi a apărut pentru prima oară numele „Marea Britanie” – numele „Marelui” imperiu, despre care vorbeşte Nostradamus prezicând că dominaţia lui va dura „peste 300 de ani”. Epoca de

strălucire a Angliei ar expira deci în 1940.

Nostradamus nu face această prorocire o singură dată, catrenul anterior a prevestit acelaşi lucru. Ambele preziceri se încadrează însă în tabloul general pe care şi l-a făcut Nostradamus asupra desfăşurării zilelor noastre: – Tabloul general al ascensiunii statelor totalitare şi al decăderii Angliei şi Franţei se desprinde tot mai clar din „Prophéties”. Acest tablou e conturat de un mare număr de catrene, în care Nostradamus descrie în amănunţime mizeria şi nevoile ce se vor abate asupra insulelor britanice.

FOAMETE ÎN ANGLIA

Astfel Nostradamus prevede o foamete ce va izbucni în Anglia. Prorocirea sună astfel în textul original: cent. HI. 71. „După ce unii din cei din afară vor fi murit, răpuşi de foame, vor căpăta noi puteri. Apoi vor fi asediaţi timp îndelungat cd de pe insule şi vor suferi o foamete cum n-a mai suferit vreodată un popor”.

Nu încape nicio îndoială că prin „cd de pe insule” Nostradamus înţelege pe englezi. El întrebuinţează adeseori această expresie şi aproape exclusiv pentru insulele britanice.

Alte două rânduri ale prezicerii sunt de asemenea de pe acum documentate de evenimente: – Nostradamus spune că asediatorii din 1940 au fost odată răpuşi prin foamete. O asemenea înfrângere a unui popor întreg prin foamete, s-a întâmplat o singură dată în istorie: la 1918, and poporul german a fost silit să depună

armele în urma blocadei engleze de înfometare.

Nostradamus spune apoi că cei asediaţi vor face în mizeria lor sforţări extraordinare. Aşadar cele trei rânduri ale prorocirii s-au împlinit, acelaşi lucru şi cu al patrulea care prezicea foamete în Anglia.

BOMBARDAREA ANGLIEI

Următorul catren aruncă o nouă privire asupra epocii de criză din Anglia, cent. VI.34: – „Foc zburător din maşinării va veni să tulbure celui mare (adică din ordinul celui mare) pe şefii asediaţi; înăuntru va fi o revoluţie puternică, aşa că vor fi doborâţi în disperare".

Cu toate că acest catren nu cuprinde niciun fel de indicaţii asupra locului şi timpului, trebuie să-l referim la criza din Anglia descrisă mai înainte. Nostradamus vorbeşte aici din nou – ca şi în prezicerea anterioară ce se referea clar la insulele britanice – despre oamenii „asediaţi" şi „doborâţi". Afară de aceasta „aparatele din care (cade) foc zburător" sunt invenţii ale epocii moderne: – Sunt mijloacele moderne de luptă aeriană, fortăreţele zburătoare din care se revarsă foc şi moarte.

Această prezicere nu se poate referi la războiul mondial, în care a fost utilizat pentru prima oară acest mijloc de luptă. Atunci nu existau „asediaţi în insule", la care se referă Nostradamus în prezicerea sa. Aceşti asediaţi sunt aici, fără discuţie, poporul englez. Acestui popor îi prezice Nostradamus că şefii săi vor fi zăpăciţi şi încurcaţi

şi vor ajunge la disperare. ANGLIA SINGURĂ ÎMPOTRIVA EUROPEI

A A

În alt loc, cent. II. 100, Nostradamus spune: – „În insule va domni o zăpăceală înspăimântătoare; nu se va vorbi decât de acţiuni războinice. Atât de mare va fi dispreţul tâlharilor (faţă de orice noţiune de drept) încât toţi se vor alia împotriva lor" (vezi Cent. II. 100) 1

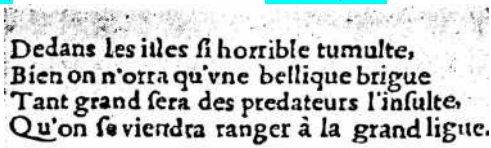
Dedans les iſles ſi horrible tumulte,
Bien on n'orra qu'vne bellique brigue
Tant grand ſera des predateurs l'inſulte,
Qu'on ſe viendra ranger à la grand ligue.

Această prezicere a unei zăpăceli înspăimântătoare „pe insule" este în strânsă legătură cu celelalte proroci despre criza din Anglia. Presa Angliei a anunţat într-adevăr că în ţară a început o eră de zăpăceală generală.

Dar Nostradamus proroceşte şi mai mult: „Nu se va vorbi decât de acţiuni războinice". Săptămâni de zile ziarele engleze erau într-adevăr pline de instrucţiuni, sfaturi şi înştiinţări asupra mobilizării generale a populaţiei civile împotriva invaziei ce ameninţă imperiul insular.

E drept că Nostradamus nu ne dă un punct de reazim, din care să se poată deduce dacă o asemenea invazie se va întâmpla pe uscat şi mare sau din aer; cuvintele sale cuprind însă o indicaţie după care Marea Britanie este ameninţată de o invazie militară, în acelaşi timp, ca o lămurire pentru această ameninţare, Nostradamus adaugă,

în a doua jumătate a catrenului: „Nesocotirea oricăror drepturi de către jefuitori va fi atât de mare, încât toţi se vor alia într-o ligă împotriva lor”. Ce sentinţă se dă aici, cu sute de ani înainte ca Anglia să fi început „achiziţionarea” posesiunilor sale străine. Aşa cum condamnă în alte catrene, politica războinică a Franţei, Nostradamus condamnă aici politica de jaf a Angliei. Numele Palestina, Cipru, Gibraltar sunt suficiente spre a reaminti motivele unei astfel de acuzaţii. Atacul prin surprindere împotriva Islandei şi posesiunilor olandeze Curaçao – în momentul când Anglia anunţase că vrea să vină în ajutorul Olandei!

O altă confirmare a desfăşurării catastrofale pentru Anglia, găsim în catrenul următor, Cent. VIII. 37: „Fortăreaţa de la Tamisa va cădea apoi, regele închis în ea. La pod va fi văzut unul în cămaşă, în faţa unui mort, apoi baricadat într-o cetate”.

Acest catren spune foarte lămurit că fortăreaţa de la Tamisa va cădea; nu reiese însă limpede dacă Londra e indicată fortăreaţa de pe Tamisa, pentru că pe vremea aceea Tower era încă fortăreaţa dominantă, sau pentru că Londra va fi fortificată şi apărată mai târziu.

În tot cazul, Nostradamus prezice pentru epoca în care „va cădea fortăreaţa de la Tamisa”, că regele se va găsi într-o situaţie nenorocită.

Fără a mai continua cercetarea descrierii de mai sus, se poate aminti că, din punct de vedere

astrologie, ursita regelui George VI se afla sub influenţe nefavorabile, ele prevestesc regelui George o soartă nu mai puţin grea ca aceea pe care i-o anunţă profeţia de mai sus.

REZOLVAREA PROBLEMEI IRLANDEZE

Următoarea prezicere se referă de asemenea, desigur, la epoca de criză din Anglia, Cent. ÎI.68: „De la nord se fac eforturi mari. Uşa se deschide spre mare. Imperiul se restabileşte pe insulă, Londra se va cutremura descoperită prin pânze".

Sub „pânze" nu se înţeleg aici simple pânze de corăbii: Nostradamus indică prin aceasta ceva general prin plutire în aer. Londra n-a tremurat însă niciodată ca atunci de spaima paraşutiştilor germani. Indiferent dacă Nostradamus vorbeşte aici de această frică, sau în general de teama atacurilor aeriene germane – de pe vremea când Nostradamus şi-a scris profeţiile, Londra nu a fost încă atât de serios ameninţată, pe uscat, pe apă şi în aer. Aşadar şi această prezicere trebuie să se refere la zilele războiului când Londra nu se mai afla decât la o distanţă, cam de o sută de kilometri de punctul de plecare al armatei aeriene germane şi putea fi atinsă de acolo într-un sfert de oră.

Dar acest catren cuprinde şi altă indicaţie asupra epocii: – Londra va fi astfel atacată, după ce „se vor fi făcut mari eforturi de la Nord". Nostradamus şi-a scris profeţiile pe când şedea în Sudul Franţei. Ceea ce s-a petrecut în Germania de nord şi Scandinavia, este pentru el „la Nord". Rar s-a executat însă o întreprindere militară mai

îndrăzneaţă ca ocuparea coastei de vest a Scandinaviei. Londra va fi deci atacată, după terminarea acelor eforturi uriaşe, la nord.

În legătură cu aceasta Nostradamus mai spune: „Uşa spre mare va fi larg deschisă” – o indicaţie lămurită cu privire la blocada străpunsă de Germania. De la ocuparea Norvegiei şi victoria de la Narvik, Germania are, la Nord, acces liber spre Atlantic. Cu ocuparea Franţei s-a deschis şi la vest, uşa spre mare!

La sfârşit Nostradamus anunţă că „imperiul se va desăvârşi pe insulă”. În alte locuri, unde se vorbeşte de Marea Britanie se spune aproape totdeauna „insule”. Aici dimpotrivă, el vorbeşte de imperiul de pe „insulă”. Nu poate fi deci vorba de Anglia. Ce ar fi acolo de desăvârşit? – în vecinătatea Angliei se află însă Irlanda, care luptă de secole pentru unirea cu partea de nord a insulei ocupată încă de Anglia. Aici mai este de fapt un imperiu insular de desăvârşit. Nostradamus prezice această unire a Irlandei de Sud cu Irlanda de Nord. Cine s-ar mai putea îndoi că Irlanda nu-şi va realiza visul, într-o vreme când Anglia este atât de slabă, cum n-a mai fost niciodată în decursul istoriei.

Toate acestea se vor întâmpla şi realiza însă, când Londra va fi cutremurată şi „découverte”. Cu acest ultim cuvânt se desăvârşeşte viziunea: Anglia şi Londra nu vor fi în stare să ţină piept mulţimii „pânzelor” – aeroplanele şi trupele de paraşutişti – Londra va fi „découverte”, – adică

expusă atacurilor ameninţătoare. Oraşul se va cutremura sub furtună, în ziua când istoria lumii va deveni judecata cea de apoi.

PROROCIRI ASUPRA GERMANIEI

În contrast cu destinul posomorât pe care îl prevede Nostradamus pentru Anglia şi Franţa, prorocirile sale pentru Germania sunt cu totul favorabile. Am citit până acum profeţiile în care se anunţă ascensiunea statelor autoritare şi desfăşurarea irezistibilă a forţei lor. Pe lângă acestea se găsesc alte preziceri în care se descrie, în amănunte ascensiunea Germaniei.

Nostradamus a fost preocupat îndeosebi de marile figuri ale istoriei, şi vremurilor lor. Cromwell şi Napoleon au făcut obiectul multor dintre catrenele sale. Nu pare deci de mirare că Nostradamus a putut prevedea, cu patru sute de ani înainte o apariţie istorică cum este aceea a lui Adolf Hitler. Un prim catren: Cent. V.74: „Din sânge „Troyei" se va naşte o inimă germană, care va ajunge la o autoritate extraordinară; el va izgoni poporul străin al arabilor, readucând biserica la prestigiul ei de odinioară" (vezi Cent. V. 74,):

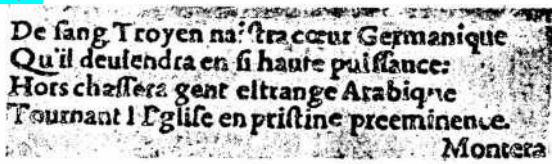
De ſang Troyen na?tra cœur Germanique
Qu'il deuiendra en ſi haute puiſſance:
Hors chaſſera gent eſtrange Arabique
Tournant l'Egliſe en priſtine preeminence.
Monteta

Ţinând seama de plenitudinea de puteri de care dispunea şeful statului german, această prorocire a unei „inimi germane" cu cea mai mare

autoritate, poate fi socotită ca o indicaţie a apariţiei Führerului.

Dar, după Nostradamus, aed bărbat trebuie să fie „de sang Troyen” – de sânge „troyan” ceea ce în traducere exactă s-ar referi fie la Troya veche, în Asia mica, fie la oraşul Troyes, la est de Parts – amândouă presupuneri fără sens aici.

Dacă ne gândim însă că Nostradamus a recepţionat profeţiile sale prin ochiul său intern şi urechea sa internă şi că n-a putut citi direct nume de localităţi şi personalităţi, ne apropiem de înţelesul acestei expresii: – provincia Tirol se numeşte pe franţuzeşte tot „Tirol” – „De sânge tirolez” s-ar numi deci „de saag tirolien” – „Sang tirolien” – „sang trolien” – „sang troyea” sia – cuvinte atât de apropiate prin sunetul lor încât, putem citi în prorocirea de mai sus „troyen” ca „tirolien”, că se va naşte deci „o inimă germană” de origine din Tirol – adică din ţară alpină.

Locul natal al lui Hitler este însă Branau pe Ins. Oraşul se află în Salzkammergut, în ţara Alpüor austrieci. Adolf Hitler ar fi astfel originar (fin ţara Alpilor – „de sânge tirolez” în vorbirea uzuală franceză din Evul mediu, când Tirolul era cu mult mai mare deeâî provincia de astăzi cu acelaşi nume. Ca Führer al Germaniei el este însă „anima” unei renaşteri, sufletul ei – aşa cum a văzut şi profetizat Nostradamus.

se

Astfel prorocirea corespunde ascensiunii lui Adolf Hitler. Ce altă semnificaţie ar putea avea

acest catren?

— În Germania nu s-a ridicat niciodată un bărbat originar din Troia din Asia Mică, sau din Troyes, lângă Paris.

Dar şi rândul al treilea al catrenului se referă la Adolf Hitler – „El va izgoni pe străinii arabi”. Aceşti „arabi” au pot fi nici fii ai pustiului, nici turci, ci un popor, care, cu toate celelalte deosebiri, are aceeaşi provenienţă geografică şi origine semită, ca şi arabii: – evreii!

Mici una din măsurile lui Adolf Hitler n-a făcut atâta vâlvă ca lupta lui fără cruţare împotriva evreilor din Germania şi din ţările cotropite. De aceea nici nu este de mirare că în viziunea lui asupra Führerului, a fost atât de impresionat tocmai de lupta lui împotriva iudaismului.

Se pare că profetul nu şi-a dezminţit chemarea, făcându-şi cu prisosinţă datoria. Că în Germania nu a fost decât o singură voinţă, aceea a lui Adolf Hitler, ştie o lume întreagă. Şi aceasta a prevestit-o Nostradamus. În Cent II. 58, spune următoarele:

La Rinul munţilor din Noric.

Poporul cel târziu sosit va naşte-un mare om

Ce fi-va apoi ocrotitor slăvit Sarmaţiei şi al Panoniei.

Mai mult nu poate nimeni şti ce va mai face-acest om mare şi-n urmă ce va deveni”.

„Rinul munţilor Norici” este Dunărea, prin afluentul ei Innul. Niciun comentator al lui

Nostradamus nu pune la îndoială această interpretare. În Noricum, vechea provincie romană dintre Rathia şi Panonia, izvorăsc aflenţii râului Salzbach, care se varsă în Inn la Braunau. Şi în oraşul Braunau s-a născut Adolf Hitler. Pline de înţeles sunt cuvintele „Cel prea târziu sosit". Ştie toată lumea, că poporul german a ajuns la împărţirea lumii mai târziu decât celelalte popoare mari, (englezii, francezii şi ruşii). Prin Sarmaţia se înţelege ţara dintre Vistula şi Volga, deci Polonia. Să nu uităm, că Polonia a fost pomenită de Nostradamus, fiind cuprinsă în marile prefaceri, bătălii, catastrofa europeană a anilor 1939 – 1945. Ultimul vers „Nu se ştie ce va deveni el" pare a se referi la ascensiunea cu adevărat miraculoasă a lui Adolf Hitler din 1933, ca şi căderea sa şi prăbuşirea Gejmaniei.

În versetul 31, privitor la viitorul Germaniei, Nostradamus spune următoarele: „Sfânta împărăţie se va muta în Germania..." şi anume atunci când „punctele de spryin ale pământului" vor fi toate „acoperite" o inimă tăiată pe din două. Pentru cel ce cunoaşte modul de exprimare al lui Nostradamus nu-i deloc greu să tălmăcească înţelesul acestor cuvinte. „Punctele de sprijin ale pământului" tnumne punctele de sprijin pe care Anglia şi le-a asigurat pe toată suprafaţa globului. Când toate acestea „vor fi acoperite" adică dispărute, „Sfânta împărăţie se va muta în Germania".

Nostradamus merge şi mai departe cu

profeţiile sale. Până şi nenorocirea provocată de pactul germano-sovidic a fost prezisă de Nostradamus. Iată ce spune versetul I, 99: „Marele stăpânitor uoic va face tovărăşie cu alţi doi stăpânitori, care-i sunt aliaţi, multe suspine va provoca această lovitură, multă jale pentru copiii din Narbonne şi împrejurimi. Cei doi „alţi stăpânitori" nu pot fi decât Stalin şi Mussolini, iar „marea lovitură" care a provocat atâtea suspine şi atâta jale este pactul germano-sovietic.

Nostradamus a prevăzut şi sfârşitul războiului cu împărţirea Europei în două, una bântuită de raze roşii alta de raze calde, soarele mai departe, rece, pentru prima parte, mai generos cu cea de a doua.

Uriaşa învâltorare a politicii universale, prorocită de Nostradamus cu atâta lux de amănunte, nu a scutit de sacrificiu nicio ţară, niciun popor. IV

CUM A AJUNS NOSTRADAMUS LA PROFEŢIILE SALE?

Oamenii de astăzi nu mai cred atât de uşor în minuni, nu se mai tem de lucruri misterioase. Foarte puţini mai sunt de acord cu Goethe ca să admiri în tăcere, ceea ce este de nepătruns ca un rezultat şi maturităţii omeneşti.

Chiar în faţa prezicerilor uimitoare ele „Profeţiilor", mulţi judecă lucrurile astfel: pânf, când nu li se explică cum a ajuns Nostradamus la profeţiile sale, nu voir crede „şarlatania" – oricâte dovezi li s-ar aduce.

Fireşte că problema ce se pune astfel nu este uşor de rezolvat, deoarece una este să faci o examinare critică a adevărului cuprins în profeţii, şi alta este să răspunzi! a întrebarea cum sunt posibile asemenea preziceri de evenimente viitoare, ce se vor înrâmpla peste zeci şi sute de ani.

Nu încape nicio îndoială că trebuie excluse aici orice speculaţii raţionale sau chiar intuitive ca posibilitate de explicaţie, mai ales când e vorba de prorociri de nume proprii ca *Narbonne şi Sauce*: – Oricât ar putea însuşiri şi bogăţii de combinaţii politice să prevadă evenimente viitoare în viaţa popoarelor şi să nimerească chiar epoca probabilă a unui eveniment sau a altuia, – mintea se opreşte literalmente în loc faţă de realizări cum sunt descrierea fugii la Varennes, sau a asediului Tuileriilor, răsplătit de cei „Cinci sute”.

Cel ce acordă o cât de mică atenţiune viselor sale, ştie că există vise profetice, adică vise în care se prezintă chestiuni şi împrejurări, care nici nu s-au petrecut încă în timpul când se înfăţişează visul, dar care se „împlinesc” totuşi cu vremea. Fie că e vorba de evenimente hotărâtoare din viaţa noastră, sau numai de chestiuni secundare, fie că aceste prevestiri se „împlinesc” după câteva ore, sau abia după trecere de săptămâni şi luni, chestiunea pare indiferentă faţă de constatarea că există şi la simpli muritori ceva asemănător cu prevestirea, dacă nu chiar o prorocire, propriu-zisă, a lucrurilor viitoare.

Într-adevăr, orice psihiatru obiectiv ar putea mărturisi că foarte multe visuri sunt profetice, în mare parte într-o formă simbolică, câteodată însă şi astfel ca şi cum viitorul ar şi exista undeva, în lumi ce sunt dincolo de simţurile noastre şi e perceput acolo de oameni în stare contemplativă, între vis şi veghe.

Dacă pe baza unor asemenea observaţii se admite posibilitatea unei preziceri peste zile şi săptămâni, atunci nimic nu ne împiedică să presupunem o asemenea posibilitate peste zeci de ani. Din moment ce există ceva ce corespunde unei stări, *Jară timpul* (în care timpul dispare), anumite diferenţe de timp nu mai pot avea un rol principal în această stare.

O altă punte spre înţelegerea manifestărilor profetice ne oferă existenţa oracolelor în toate timpurile şi la toate popoarele.

Profeţia şi viaţa de vis ar fi înrudite, ar răsări din aceleaşi mistere ale fiinţei, în care nouă, oamenilor obişnuiţi, ne vine atât de greu să pătrundem, încât mulţi se mărginesc a nega pur şi simplu existenţa purgatorului şi a infernului.

Nu este dat oricui, se înţelege, să recunoască în visele sale urzeli profetice. Profeţiile lui Nostradamus oferă însă tuturor prilejul de a se convinge personal de pătrunderea unei realităţi, ce este mai presus de simţurile noastre, în lumea realităţii noastre de toate zilele.

Exprimările profetice sunt tot atât de schimbătoare ca şi străfundurile vieţii. Aşa există

la Nostradamus, după cum vom mai arăta, catrene, care par a se referi la două sau mai multe întâmplări din diferite epoci şi totuşi uimitor de asemănătoare între ele: – ca şi cum forţele istorice s-ar complace, din când în când, în repetiţii de situaţii şi desfăşurări identice.

Pe lângă acestea am putut cunoaşte prorociri care prin indicarea provenienţei şi altor caracteristici, se referă cu precizie la soarta unui popor sau a altuia: – „Mai mult măcelâr decât rege... în Anglia...” „Un împărat născut în Italia... mai mult măcelar decât prinţ...” sau apoi iar: – „Din ţara Alpilor austrieci o inimă germană şi conducător...”

Pe lângă asemenea preziceri care au un caracter vădit, am întâlnit de câteva ori catrene, în care Nostradamus a transmis până şi nume de personalităţi în acţiune, sau de localităţi importante: – Narbonne, Sauce, Silène-Isle Hélène şi altele. Acest fel de preziceri pun şi pe necredincioşi în imposibilitatea de a se ascunde sub paravanul pretextelor de „nebulozitate”, „cu mai multe înţelesuri” sau „întâmplare”.

Mai multe greutăţi prezintă altfel de preziceri, în care anumite personalităţi istorice nu sunt desenate prin arătarea originii sau numelui, ci precizate prin indicaţii simbolice asupra felului lor de a fi – ca într-un fel de rebus – aşa cum sunt cunoscute şi din tălmăcirea modernă a viselor. Aici intervin legături astrologice şi simboluri, oarecum ca forme primitive şi nume de zodii şi rolul lor în

ursita mărimilor politice.

Deosebirea făcută între diversele grade de viziune profetică – de la conturul nebulos al unei imagini prototipice, descrierea personală, fără dublu înţeles şi indicarea numelui, până la prevestirea cosmico-simbolică, în felul ei de asemenea cu un singur înţeles, a marilor figuri istorice – nu rezolvă încă enigma manifestării profetice. Dar acum înţelegem mai bine de ce prorocirile nu pot fi toate, deopotrivă de clare şi unilaterale. Cu aceasta se retează însă, scurt, efectul pretextului răspândit, că profeţiile sunt în majoritate atât de „vagi" încât mai târziu pot fi „puse în legătură cu o întâmplare oarecare". Faptul că există şi preziceri cu mai multe înţelesuri, nu exclude caracterul lor profetic, nici existenţa altor profeţii cu un singur înţeles.

Acest catren, Cent. X.22 de pildă, deşi are un cuprins limpede, aparţine, prin orânduirea lui istorică, prorocirilor cu mai multe înţelesuri. În traducere textuală: „Pentru că nu vrea să consimtă să se despartă de unul care, cu timpul e recunoscut ca nedemn, Regele insulelor va fi alungat cu forţa, în locul lui va fi pus unul, care nu poartă semnul unui rege".

Expresia „Regele insulelor" indică unilateral imperiul insulelor britanice. De fapt prezicerea s-a împlinit acolo în cursul revoluţiei Great Rebellion, pe la mijlocul secolului XVN. Raportată la evenimentele de atunci, această prezicere ar suna astfel, în înţelesul ei:

„Pentru că nu se poate decide să se despartă de *Strqfford*, care cu timpul s-a dovedit nedemn, regele Carol I va fi înlăturat cu forţa de pe tron. *În* locul său se instalează *Cromwell*\ care nu are nimic regesc nici în originea, nici în înfăţişarea lui”.

Exceptând cele trei nume ale persoanelor de care e vorba, nu există niciun cuvânt intercalat de noi; nu a fost omis niciun cuvânt din catren. Concordanţa între prorocire şi evenimentele de mai târziu apare însă atât de desăvârşită încât eşti înclinat să socoteşti prezicerea îndeplinită şi astfel lichidată din punct de vedere istoric.

Următorul grad de prorocire ar fi caracterizat prin indicaţii corespunzătoare, unilaterale, asupra originii, situaţiei şi unor fapte indicând personalitatea.

În legătură cu profeţiile comentate până acum despre „Bărbatul de origine obscură, care va domni în Anglia”, Cromwell; – despre „împăratul, care va costa scump pe francezi” – Napoleon; – şi despre „Inima germană şi conducătorul de sânge tirolez” – Adolf Hitler – să amintim aici un alt catren Cent. III. 35 a cărui clasare istorică nu este prea grea, graţie unei indicaţii geografice precise, în traducere: „Din cel mai profund Occident al Europei – se va naşte din părinţi săraci un copil al lui Jupiter – care prin apelurile sale va pune în mişcare trupe mari. Renumele lui va fi mai mare în Orient…”

În vestul Europei se află Peninsula Iberică, –

Spania şi Portugalia. În vestul Spaniei se află provincia Galicia şi în ea, în cel mai occidental punct al Spaniei, capul Finisterre – alături de capul Roca, la Lisabona, extremul occident al continentului european.

În împrejurări modeste trebuie să se nască acolo un „Jeune enfant" – copil al lui Jupiter, care cu timpul va ajunge un luptător de seamă, al cărui glas va pune armate în mişcare şi al cărui renume va pătrunde până în Orient.

La 4 Decembrie 1892, s-a născut, într-adevăr, un băiat, la El Ferrol, în vestul provinciei spaniole Galicia, în familia unui căpitan-casier din marina de război: – Francesco Franco – un „copil al lui Jupiter" pentru că în horoscopul său a apărut alături de războinicul Marte, promiţătorul de noroc Jupiter, ca planetă principală. Acesta formează doar din constelaţia Berbecului, cu Soarele, aşa numitul Trigon regal, a cărui prezenţă într-un horoscop prezice omului, după regulile tălmăcirilor astrologice ridicarea la cele mai înalte funcţiuni şi demnităţi. Într-adevăr Franco, născut din părinţi săraci, a ajuns, după o carieră militară unică în felul ei, la cea mai înaltă demnitate dim ţara sa: – Şef al statului şi Comandant suprem al armatei.

Rândul al treilea prevesteşte că acest nu al lui Jupiter din extremul occident al Europei va ajunge la mare renume. Cine în toată lumea nu ştie astăzi cine a fost Franco? Afară de aceasta Nostradamus caracterizează ascensiunea lui şi

ridicarea naţională pornită de el, prin afirmarea că Franco „prin apeluri va pune în mişcare trupe mari”. De fapt, Franco a ştiut să entuziasmeze mase de trupe prin puterea înflăcărată a ideii sale de renaştere şi a obţinut astfel victoria drapelului său.

Ultimul rând ne aminteşte participarea soldaţilor mauri ai lui Franco la luptă. Mai e de mirare că numele lui Franco a găsit răsunet, îndeosebi, în Orientul apropiat, până în Siria şi Palestina, printre arabi, în lupta lor pentru libertate împotriva Angliei şi Franţei? Aşadar Nostradamus a avut dreptate în prezicerea sa că renumele acestui „copil al lui Jupiter” va creşte mai ales în Orient, dar va avea o cădere de trăsnet.

Catrenele, în care o întâmplare sau purtătorul unei misiuni istorice sunt prezentate în chip simbolic, sunt, la început ceva mai greu accesibile minţii, dar cu atât mai concludente, pentru existenţa darului profetic. Aici intervine, în locul descrierii faptelor, transcrierea simbolică, în locul citării caracteristicilor personale, o figură apocaliptică asemănătoare.

Vom da ca exemplu pentru acest fel de prorociri două catrene, care deşi sunt vizibil separate unul de celălalt, în împlinirea lor, sunt totuşi oarecum în legătură printr-o expresie anunţată de ele care este comună: A

În traducere, cent. I. 23, cuvânt cu cuvânt: – „În vreme ce soarele se ridică în a treia lună, un

porc mistreţ şi un leopard părăsit, se uită spre cer. Se vede un vultur, care zboară, fără ajutor, în jurul soarelui”.

Câteva lămuriri: – Luna a treia se referă la stilul Annunziation, încă în uz pe vremea lui Nostradamus, după care anul începea la 21 martie. Ne aflăm deci în iunie. Porcul mistreţ se găseşte în blazoanele nobilimii engleze şi ar putea astfel indica o personalitate engleză.

Heraldica numeşte „leopard” un leu care priveşte spre cel din faţa lui. De fapt numele poate fi înţeles ca o compunere din „Leon (is) part” – „o parte din leu”. Aici se înţelege prin „leopard” o personalitate istorică în a cărei fiinţă este „ceva din leu”.

Acest „ca un leu” sta părăsit pe un câmp de luptă. Ochiul său scrutează orizontul în aşteptarea ajutorului sperat. În locul acestuia i se dezvăluie o viziune prevestitoare de nenorocire, în chipul unui vultur ce se zbate fără ajutor – „Leopardul” zăreşte simbolul de moarte al propriei sale armate şi cu aceasta sfârşitul supremaţiei sale.

18 Iunie 1815: – Wellington şi Napoleon pe câmpul de luptă de la Waterloo; Napoleon părăsit de norocul său războinic aşteaptă zadarnic pe Grouchy, a cărui sosire la timp i-ar mai putea aduce victoria. Dar soarta s-a întors împotriva lui: – Vulturul legiunilor sale a fost lovit de moarte. Soarta împăratului soldat – a leopardului – e pecetluită pe câmpul de luptă prin întoarcerea lui Blücher.

Altă prezicere în care e vorba de un „nou leopard” ne confirmă, indirect, tălmăcirea de mai sus a cuvântului „leopard”. Catrenul Cent. VI. 20, în traducere exactă: – „Pretinsa ligă (a popoarelor) va fi de scurtă durată; unii vor suferi mari schimbări, cei mai mulţi reorganizări. Pe vase vor fi oameni care vor rezista, în timp ce Roma va avea un nou leopard”.

Aşadar prorocirea vorbeşte de un nou „leopard” în Italia, a cărui ascensiune va coincide cu dispariţia unei pretinse ligi. Cine – citind această prorocire – nu se gândeşte la „revărsarea de discursuri de la lacul Genevei” şi la prăbuşirea „Ligii Naţiunilor”, în urma numeroaselor mişcări de reînnoire între membrii ei? Acum nu mai este greu de recunoscut cine este crezut prin „noul leopard” – Mussolini.

Această prevestire devine însă şi mai impresionantă, în acord cu „vechiul” leopard de la Waterloo, când aflăm că atât Napoleon, cât şi Mussolini sunt născuţi în „Zodia Leului” şi că afară de aceasta stă la amândoi în Constelaţia Leului, planeta Mercur, ca simbol al mijlocirii, care transmite de obicei o putere oratorică extraordinară, dar şi de firi care pricinuiesc mari necazuri popoarelor lor.

Aşadar această prorocire s-ar lega în primele două rânduri de catrenul I. 47 despre lacul Genevei, în al doilea rând totuşi de ascensiunea statelor totalitare descrise de Nostradamus, în proză. Rândul al treilea trece la al doilea război

mondial pe când în rândul al patrulea – iarăşi ca punct culminant al viziunii profetice – se făgăduieşte Romei pentru timpul evenimentelor prezise, un nou leopard

În lumina acestei judecăţi, pot fi înţelese şi alte două catrene în care e vorba de un „Chameau”. De ambele dăţi cuvântul Chameau e scris cu literă mare, ca o dovadă indiscutabilă, că nu e vorba de animalul pustiurik>r, ci de o aluzie simbolică la o personalitate istorică.

E drept că nu există o zodie a Cămilei. În schimb cercetările modeme asupra viselor şi simbolurilor ne-au familiariza» cu depăşiri şi înmuaşări *csrală Stieasçp* hâre două sau mai mute zodii sau cerajiriaţa. Aatfd trebtie vizut în caraämzans „Cârmii” simbolul und uzări, cu tocmai frecvente, de curţi, rezistată şi cvwnpfcare Çn Bmba astrobgkă = Constelaţia Berbecului, Taurului şi Capricornului).

Cele două catrene, cu expresia Chameau sua A astfel în textul original, Cent. IV. 85 şi Cent. V. $8:

„Cărbunele negru va fi înlocuit cu e & fcoaie alb. 61 va veni de la Rin să bea din Dunăre – sesi cere e cunoscut prin curai» rezistenţă şi cumpătare. HS nu va regreta aceasta. Şi Moravia, în tot cuprinsul ei, o va aduce sub autoritatea sa. Prizonierii vor trage carul în vranssa când cel născut în urmă va lua locul Junksnilul. Apoi vor fi operaţi? militare în valea Ronului, mai violent în regiunea Loire şi în Alp* el va nimici „cocoşul”.

Aceste prorociri sunt uluitoare: – Jiolocuire*» cărbunilor negri prin cărbuni albi”, ca o presentere curentă a electricităţii, ne transpune în epoca üsodmkă. Pomenirea malului Dunării şi Rinului în acelaşi timp, ne reaminteşte pasajul în care era vorba de „grand duc d’Aimenie” care „ocupă prin susprisdere Vieoa şi CoJoaia” (V, 94).

Mai surprinzător ca toate apare însă aici, ca o încoronare a tot ce a spus până acum, prorocirea că apoi vor fi operaţii războinice în Alpi şi e & vs mai mult, pe Loire: războiul din primăvara anului *1940*.

În sfârşit înţelesul oarecum dublu al ultimului rând a găsit o soluţie unică prin ultimele două evenimente: – Nu cocoşul îl va nimici pe „d”. ci d – aici în locul unui mai precis „lequel” – „îl” va niisiid pe cocoş – cocoşul galic, Franţa”.

După încadrarea istorică a celor două catrene mai sunt posibile îndoieli cu privire la înţelesul unic al acestor prorociri şi la indicaţiile ce le dau asupra unor evenimente?

Păţi de această surprinzătoare abundenţă de amănunte şi tălmăciri raţionale trebuie să prevedem aici podfcă Htatea unei neînţelegeri: – Ar S greşită *prestxpaameê* că explicaţia termenilor astrologsco«mbö & d ea „Liepart” şi „Chameau” pot fi rezultatul unor eucttfe de raţionament. Asemenea termeni poartă mai degrabă trăsături simbolice, asemănătoare creaţitifittor vieţii de visări. He izvoresc dintr-un belşug de*imă* & *A* agfcate, dncolo de puterea

noastră de percepţie, mrt în gwae însoţite de o stare emotivă puf Ktrfttfi trezesc chiar.% uşor, o asemenea stare.

Uuefe imagini şi cuvinte pot fi şi astfel tălmăcite la Nostradamus, întocmai ca şi în tălmăcirea viselor, fără să aducă un prejudiciu semnificaţiei „juste" ce s-a găsit. Aid stau feţi în faţă, drept criteriu, o mulţime infinită de posibo itătţi dare de tălmăcire, de aceeaşi valoare.

Astfel văzut, adevărul nu este obiectul unor explicaţii dialectice, rad totalul unor „exactităţi" izolate; – adevărateafe mai degrabă ceea ce persistă, pentru că se aul VCrlŞKÎ.

S-a dovidit cu numeroase exemple că Nostradamus cunoştea a & rologia» Cu toate acestea când se exprimă ca proorös» d nu se serveşte de principiile şi noţiunile „doeiritsts «uterelor** d devine „astromatic", adică practician ai unei forme primitiv-neboloase a vieţii cosmobiologice. Astfel d nu mai respectă totdeauna numele şi semnificaţia ptenefetrw şi sectoasdor constelaţiilor, d se lasă cu tutu în voia impresiilor imaginare ce străbat în a<Łncută e din care de s-au ridicat odată: – Zodii şi figuri apocaliptice, animale macabre şi heraldice, sunete primitive semnificative şi nume cu puteri magice se amesteci şi te contopesc în continuitate de cuvinte îndărătnice, pentru a căror tălmăcire ne oferă cheia o maramă a lui Paracelsus: „Un înţeles e găsit numai de aeda *cate* 3 caută.

În sfârşit nu e vorba aici de exprimarea unor

noţiuni clare, ci de o lume a nălucilor, în care lucrurile mai sunt încă strâns înlănţuite în starea primitivă: Cer şi pământ, interior şi exterior* zei şi astre, figuri legendare şi evenimente istorice, imagini nebuloase şi primele avânturi spre forma închegată, spre vers şi rimă…”

Zadarnică este aici dorinţa de consecvenţă. Ar fi o greşeală să atribuim unui proroc ca Nostradamus prea multă judecată conştientă, migală cabalistică de cifre sau alte „chei” pentru lămurirea catrenurilor sale.

Sunt motive suficiente să deducem că prorocul a reţinut din primele ediţii ale Profeţiilor sale (1555 şi 1557) acele catrene, al căror înţeles nu şi-l putea lămuri deloc atunci – poate tocmai din cauza abundenţei numelor proprii.

Ca magician şi astromantic, Nostradamus a invocat lumea de dincolo de raţiune, el a pătruns în misterele creaţiei, unde, ceea ce muritorilor de rând le apare ca o continuitate în timp, se prezintă ca o stranie şi apropiată înlănţuire – ca o ondulare ameţitoare de umbre şi fantome, ca un murmur de sunete primitive, ce abia se înţeleg, ca o zăpăceală sinistră dar totuşi ademenitoare, din care e chemată pe nume o figură a istoriei „când îi vine rândul”, ca să se întrupeze, să se dezvolte şi să se desăvârşească în timp şi în spaţiu.

Ca mistic îi era îngăduit câteodată lui Nostradamus să afle, prin revelaţie, ce va deveni realitate palpabilă dincoace, ce va rămâne fantomă dincolo. Astfel a primit darul prorocirii,

prin contemplare dincolo de raporturile cosmice şi formele simbolice, astfel a fost învrednicit cu misiunea de a destăinui cele ce se vor întâmpla în viitor.

Prorocirea nu este însă posibilă decât în limba nebuloasă cu înţeles profund multilateral, a legendelor, basmelor şi visurilor. În faţa ei, omului îi rămâne libertatea alegerii şi hotărârii: să se supună destinului – sau să fugă şi să fie syuns din urmă de acesta.

Orice ar putea dduce însă inteligenţa prin indiscreţie, din prezenţa profeţiilor veritabile – omul este liber ca individ şi fiinţă spirituală, în schimb este însă şi răspunzător faţă de Dumnezeu şi lume pentru felul cum a fost în stare să călăuzească purtarea şi activitatea sa.

În traducere textuală, Cent. III. 53 sună astfel: Când cel mai mare va fi obţinut gloria se va relua opera principală de la Nürnberg, de la Ausburg, iar cei din Bassel peste Colonia la Frankfurt, vor traversa pe teritorii flamande, până la „Gale”.

Precizare, încărcată de toponimice, care ar arăta că după Nürnberg, adică după acel proces răsunător, care a „lămurit” cât de cât înşelăciunea celui de al doilea război mondial, va avea loc un eveniment deosebit prin care „cel mare va obţine gloria”, cu alte cuvinte, nu departe de rădăcina sensului, adică tocmai din ea pornind: reunificarea Germaniei.

În versul patru din Cent. VIII. 67: „Alături de

cadavru tronează un nou stăpân”, iar în Cent. II. 78 Nostradamus arată că:

„Neptun, îmbătrânit, se prăbuşeşte în mişcătorul apelor sălaş Amestecul de sânge gal şi punic şi-un sânge înoată insulele acum Căci prea târziu trezitu – s-a nevolnic Rătăcitorul mărilor stăpân Ascunsele mijloace să-şi firească atunci când a pornit semeţ la drum”.

Şi dacă la acosta subsumăm ideea din Ceeit I. 28 şi Cent. 1.18 precum că „Principele libian cve stăpâacete vestul se va îmbiba de sânge şi Marea Adriatică se va înroşi când portul Phooaa va fi înţesat de corăbii, se poats desluşi situaţia existentă în Liban şi posibilul ajutor din partea unor vecini mai apropiaţi sau mai îndepărtaţi, o luptă scurtă şi aprigă pe Marea Adriatică, luptă, încheiată la punctul maxim când afe vor realiza, prin tratate, puncte comune, păreri coprergşnite, căci armele nu au mai multă convingere dectt înfon & ţţarea. În Cent. Ui. 71, desluşim că „nu îârxiu vor cădea robi ai lanţului în care ei ţineau mulţime de oaścni cei ce robeau atâtea ţări înfometate, gemând, cerşind nsineare”. Ceva mai clar se poate arăta: comunismul impus cu forţa de după al doilea război mondial da o singură ţară va declanşa o foamete de neimaginat, foamete în care va cădea chiar ţara „asediată de roşu”, adică aceea unde s-a instaurat pentru prima oară în istorie comunismul în acelaşi timp de mare foamete, aşa cum a: vede în Cent. X.86 se arată că „regele Europei va veni ca un vultur însoţit de cei

doi Aquilon şi va conduce pe roşii şi negrii care vor fi în număr mare şi vor împărţi neînţelegerile”. Greutăţile vor fi trecute, duşmanii vor fi răpuşi, vor rămâne condiţii misterioase d* viaţă, *Smàcà* omenirea se va teme de vultur, nu va şti cu cine să meargă: cu negrii sau cu roşii. Oricum, neînţelegerile vor rămâne nerezolvate până când (CeatvTO.97) „Un neam bătrân şi lacom îşi va trăi amarul şi răposând, «1 ou o să mai renască în vecii vecilor”. Să avee curajul *4 arăta? Ar fi mai nimerit, fiindcă e suficient de limpe** doe e ţara care a adus de aproape o jumătate de secol foametea în Europa. Războiul rece a luat sfirţfe, tar ţara care l-a susţinut va rămâne ia răscruce de drumuri neştiind încotro să o apuce: mila lumii, când ea s-a avut aşa ceva vreodată, se va pogorî asupra ci, atâta doar cât să nu se mai „semeţească” iarăşi.

Cen & V. 57 gl & suieşte dű „Va porni din Muniek Gaufier şi A venă» un ins care va vesti oştirea printr-o găuri» iar el va cidea pradă în chinuri. Al şaselea sfinţit va suferi macrodre»”. Să se refere Nostradamus la situaţia dragolful Perşk? Să aduce în discuţie marile necazuri suferite de oştile ambelor tabere? Şi cine să fie al şaselea sfinţit?

Dacă ne raportăm la Cent. E. 85 se spune:

— Câmpii bătrâne şi mănoase,

în zări până la Lyon ss-ntind Sub ochiul ceHIcudui vultur ce dârz.

Neobosit veghează.

Dar, iată, limbi dk foc năpraznic Tot orizontul Ü cuprind:

Război în cer, pe glie jale.

Albastra mare sângerează”.

Şi atunci ce se va alege de lumea noastră? Va vesx calul alb cu acel călăreţ care va arc şi cunună şi a pornit-o spre bimmţi? Va veni isrişi caM roşu care a mai lu-tt pacea de pe pănsânt pentru ea oamenii şi se ucidă într-i ei? Va veni ceM ungru cu «cel cilicreţ mak & ZBte cu o cumpănă în asâni ce şi ne cântărească peceitete şi «fetbăească dreptatea? Va veci calul galben pe <Iz*m* vs călări *memumJ*

Anul 2000 im «deparie

Dar No & trrd-wnus preriee? tot repâările hunii până în nul 3797, aşa dL. trebuie să-i dim cresare, a avut-e şi Până acwra! CUPRINS

Nostradamus şi profeţiile sale 3

Ce s-a adeverit din profeţiile lui Nostradamus 11

Ce prevesteşte Nostradamus după primul război mondial 29

Cum a ajuns Nostradamus la profeţiile sale 54

Când va fi sfârşitul lumii?

CASA DE EDITURA ŞI PRESA
„VIAŢA ROMÂNEASCĂ"

I.S.B.N. 973.564.001–5

Lei 35